

บทนำ

วันนี้ที่เชียงใหม่ อุณหภูมิ 24 องศาเซลเซียส มีลมอ่อนๆ กับฝนโปรยปรายมาพร้อมกัน

สายลมอันสดชื่นพัดผ่านป้ายชื่อ 'มีเยวียน' ที่แขวนอยู่หน้าร้านหยาดฝนปรอยๆ ซึมผ่านแผ่นไม้ที่ละน้อย ในที่สุดร้านเก่าแก่กลางมหานครอันศิวิไลซ์จึงได้เผยร่องรอยแห่งกาลเวลาดังที่ควรเป็น

หญิงสาวคนหนึ่งคล่องกลิ้งฟิล์มแบบเก่าไว้รอบคอ เธอยืนอยู่หน้าร้าน มือหนึ่งถือร่ม อีกมือถือรูปถ่ายที่เก่าจนซีดเหลือง มองเทียบกับซุ้มประตูหน้าร้าน...ที่นี่ไม่ผิดแน่ อาคารสไตล์ตะวันตกที่เป็นทั้งบ้านและร้านค้า ทั้งยังก่อด้วยอิฐแดงเหมือนกันด้วย แม้จะเปลี่ยนชื่อร้าน แต่ยังเห็นเค้าเดิมของเมื่อแปดสิบปีก่อน ประตูร้านแคบและเล็กขนาดพอให้เดินผ่านได้ที่ละคนเท่านั้น

พอพลักประตูเปิดและก้าวเท้าเข้าไปข้างใน หญิงสาวจึงตระหนักว่าร้านเล็กๆ ที่ภายนอกดูซอมซ่อแห่งนี้ซ่อนเสน่ห์และความงดงามอย่างหาตัวจับยากไว้ภายใน ประตูไม้บานนั้นเปรียบประหนึ่งประตุมิติ นำเธอย้อนเวลา

มายังนครเซี่ยงไฮ้ยุคเก่าในศตวรรษที่ยี่สิบ ทางเดินปูหินมีตะไคร่เขียวครีมี ขึ้นปกคลุม ทอดยาวเชื่อมกับพรมปูพื้นสีสดลวดลายละลานตา เมื่อเดินตรงเข้าไปก็เห็นผนังอิฐแดงที่เต็มไปด้วยรูปถ่ายเก่าๆ และบทความที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ ทุกอย่างยังคงสภาพเดิมเฉกเช่นในอดีต ทุกกระเบียดนิ้วถอดภาพจากสิ่งที่คุณย่าเล่าให้ฟังอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

หญิงสาวเดินเข้าไปซ้าๆ และหยุดยืนเพื่อใช้กล้องที่คล้องอยู่ที่คอถ่ายภาพหนึ่งรูปหรือสองรูปอยู่เป็นระยะ... สิ่งของต่างๆ ในร้านเก่าแต่เปี่ยมด้วยมนตร์ขลัง มีน้ำเล่า ร้านอาหารเซี่ยงไฮ้เก่าแก่ร้านนี้จึงสามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองเซี่ยงไฮ้อันฟุ้งเฟ้อ ผ่าฟันการคุกคามของภัตตาคารอาหารฝรั่งและอิतालีสี่ที่ผุดขึ้นราวกับดอกเห็ด และตั้งตระหง่านอย่างสง่างามได้จนทุกวันนี้

พอบ้านสูงวัยสวมชุดจางซาน¹ยืนอยู่ข้างประตูตรงลานหน้าอาคาร พอเห็นหญิงสาวเดินเข้ามา ก็เอ่ยต้อนรับ

“สวัสดีครับ ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

หญิงสาวปล่อยมือจากกล้องแล้วหันไปมอง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงสำนึกผิดเล็กน้อย ราวกับคนทำผิดแล้วถูกจับได้พร้อมหลักฐานคามือ “ขอโทษด้วยนะคะที่ถ่ายรูปโดยไม่ขออนุญาตก่อน ถ้าคุณเจ้าของร้านไม่สบายใจละก็ ดิฉันยินดีลบภาพทั้งหมดทิ้งทันทีเลยคะ”

พอชายชราได้เห็นหน้าเธอชัดๆ ก็ตะลึงไปชั่วขณะ เขาถึงกับต้องถอดแว่นสายตายาวแล้วขยี้ตาเพื่อมองเธอให้ชัดยิ่งขึ้น มองไปมองมา น้ำตาก็เริ่มรินจากหางตา

ท่าทีของชายชราทำให้หญิงสาวตกใจจนทำอะไรไม่ถูก “คุณลุงเป็นอะไรไปคะ”

พอบ้านตั้งสติได้ จึงก้มหน้าใช้ชายแขนเสื้อเช็ดขอบตาเบาๆ “ไม่มี

¹ เครื่องแต่งกายของบุรุษชาวจีนในยุคสาธารณรัฐ (ประมาณ ค.ศ. 1920) ลักษณะเป็นเสื้อคลุมตัวยาว แขนยาว คอจีน

อะไรหрокครับ คุณหน้าตาคล้ายเพื่อนเก่าคนหนึ่งของผม เมื่อครู่เลยลืมตัวไปหน่อย ไม่ทราบว่าคุณสำรองโต๊ะไว้ล่วงหน้าหรือยังครับ”

“ไม่ได้จองคะ ฉันเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ ไม่รู้จักของที่นี่” หญิงสาวมองข้ามไหล่ชายชราเข้าไปด้านใน เห็นว่าในร้านมีแขกเพียงไม่กี่คน เหลือโต๊ะว่างอีกหลายตัวจึงถามอีกว่า “อะลุ่มอล่วยให้สักครั้งได้ไหมคะ”

ชายชราทำหน้าลำบากใจ “ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับ หัวหน้าพ่อครัวของเราตั้งกฎไว้ว่า ลูกค้าทุกคนที่มารับประทานอาหารที่ร้านต้องสำรองโต๊ะล่วงหน้าหนึ่งสัปดาห์ พร้อมระบุเวลา จำนวนคน และเมนูล่วงหน้าด้วย พ่อครัวไม่รับออเดอร์ที่ไม่สั่งล่วงหน้าครับ”

“ไม่รับออเดอร์ที่ไม่สั่งล่วงหน้า? นี่มันกฎบ้าบออะไรกัน หรือเขาไม่มีความสามารถมากพอจะทำอาหารตามที่ลูกค้าสั่งโดยไม่ได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า ก็เลยต้องตั้งกฎแบบนี้ขึ้นมา ขนาดร้านมีชลินยังไม่เลือกลูกค้าขนาดนี้เลย”

“เอ่อ...” ชายชราเถียงกับลูกค้าก็ไม่ได้ ชัดใจเถ่าแก่ก็ไม่ได้ จึงตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“พวกไม่รู้จักโต” เสียงทุ้มลึกเฉื่อยช้าของชายคนหนึ่งดังแว่วออกมาจากช่องส่งอาหารที่ประตูห้องครัว

หญิงสาวหันมองตามต้นเสียง แต่เห็นเพียงลำแขนขาวเนียนที่ยื่นออกมาพร้อมจานเสิร์ฟหมูสามชั้นอบปลาไหลแห้ง หน้าตาดูร่อยรั้งยังกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอ เนื้อหมูสามชั้นที่คัสดรอย่างดีเพียงเสิร์ฟยังมีควันกรุ่นด้านบนวางทับด้วยปลาไหลเนื้อแน่นที่แลเป็นแผ่นบาง ภาชนะซอสเข้มข้นขนาดอยู่ห่างออกไปหลายเมตรกลิ่นหอมยังลอยมาเตะจมูก จนเธออดไม่ได้ที่จะอุทานออกมาว่า “Bravo!”

มีอันนกดกริ่งเพียงครั้งเดียว พนักงานก็รีบเข้ามายกอาหารออกไปทันที ความสนใจของเธอจึงถูกดึงกลับมาที่เจ้าของเสียงนั้นอีกครั้ง

ช่องส่งอาหารเล็กมาก เธอเห็นเพียงชุดพ่อครัวลีลาเคลื่อนไหวที่อยู

ด้านใน พ่อครัวใหญ่คนนี่คงตัวสูงมากที่สุดทีเดียว เพราะช่องส่งอาหารที่ความสูงเกือบเท่าระดับหน้าอกของเธอ กลับสูงประมาณสะดือของเขานั่น

“นั่นคุณหญิงมู่เซิง หรือเจ้าแก๊งเซิง พ่อครัวใหญ่ของร้านเรา และเป็นเจ้าของที่นี่ด้วยครับ” พ่อบ้านสูงวัยเห็นสายตาเพ่งพิณิจของเธอ จึงเอ่ยแนะนำอย่างใจดี

“อาหารที่ดีย่อมควรค่าแก่การรอคอย ฉันไม่ทำอาหารให้คนที่ไม่ประสีประสาเรื่องอาหารหรอกนะ” หญิงมู่เซิงเสริมอีกประโยคด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“เฮอะ! ใจวันนี้หายก็แจ็กพอตแล้วละ” หญิงสาวความหาของใส่นามบัตรในกระเป๋า หยิบนามบัตรใบหนึ่งออกมา เขวี้ยงอย่างฉับไวและแม่นยำลอดช่องส่งอาหารเข้าไปในครัว

หญิงมู่เซิงยื่นมือไปรับอย่างนุ่มนวล แล้วพลิกกระดาษแผ่นนั้นขึ้นดู นามบัตรสีขาวแลดูเรียบง่ายสะอาดตา เมื่อใช้ปลายนิ้วสัมผัสดูอย่างละเอียดพบว่ามุมบนของนามบัตรมีลายฉลุเป็นรูปดอกเหมย กึ่งกลางพิมพ์ด้วยอักษรหลานถึงอันอ่อนช้อยเป็นอักษรสามตัว ‘หลินจิ้งอวิ้น’ ถัดลงมาคือตำแหน่งของเธอ ‘นักชิมอาหาร/คอลัมนิสต์อาวุโสประจำคอลัมน์อาหาร นิตยสาร Fresh ประเทศฝรั่งเศส’

“เฮอะ!”

หลินจิ้งอวิ้นได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ตามด้วยเสียงพ่นลมจากจมูก ฟังอย่างไรก็ไม่มีความเป็นมิตรแม้แต่น้อย

“ร้านอื่นมีแต่จะจ่ายเงินเชิญฉันไปกิน เพราะอยากจะให้ฉันเขียนเรื่องดีๆ เกี่ยวกับร้านลงคอลัมน์ของฉัน บทความของฉันแค่ขึ้นเดี๋ยวก็มากพอให้ร้านของนายเพิ่มศูนย์หนึ่งตัวหลังราคาอาหารทุกเมนูแล้ว แบบนี้ไม่เรียกว่าแจ็กพอตจะเรียกว่าอะไร”

ปกติหลินจิ้งอวิ้นไม่ใช่คนอวดดี แต่เธอถือคติว่าดีมาดีตอบ ร้ายมาร้ายตอบ และคนที่ยืนอยู่ด้านหลังช่องส่งอาหารคนนั้น จัดอยู่ในประเภทอวดดีอย่างไม่มีข้อกังขา

“ท่าทางฉันเหมือนคนขาดเงินหรือ” ถ้าแกเงิงโยนนามบัตรออกมาไว้ที่แท่นวางอาหาร แล้วใช้นิ้วจิ้มๆ ที่นามบัตรอย่างไม่ใส่ใจ ปลายนิ้วเลอะคราบน้ำมันทิ้งรอยเบือนไว้บนนามบัตรที่พิมพ์ด้วยกระดาษชั้นเลิศ

แค่ประโยคเดียวหลินจิ้งอวี่นถึงกับจุก เห็นได้ชัดว่าชายตรงหน้าไม่ได้แค่ดูถูกเงิน แต่ยังดูถูกอาชีพของเธอด้วย จะอย่างไรเธอก็เป็นแค่หญิงสาวอายุยี่สิบกว่าปีคนหนึ่ง พอถูกตอกกลับจนเสียนุญทั้งที่พยายามแสดงตัวว่าเหนือกว่าจึงได้แต่ทำหน้างำหน้างอเหมือนเด็กๆ แล้วสวนกลับไปว่า “ฉันเกิดที่ฝรั่งเศส โตที่ฝรั่งเศส อุตุสำหัดันดันกลับมาที่นี่เพื่อเซ็งเจียนเปา²เซงเดียว นายจะใจจิตใจด่าปล่อยให้ฉันกลับไปมือเปล่าจริงๆ นะหรือ”

“เซ็งเจียนเปา?”

ประกายบางอย่างพลันปรากฏในแววตาของพ่อบ้านสูงวัยที่ยืนมองเธออยู่ ก่อนนี้ร้านมีเมียเคยเป็นร้านเก่าแก่ที่ขายเซ็งเจียนเปามาเกือบร้อยปี เจ้าของร้านคนเก่าอายุมากแล้ว ทั้งลูกหลานก็ไม่อยากสืบทอดกิจการ ถ้าแกชราจึงนำเคล็ดวิชาในการปรุงอาหารพร้อมทั้งร้านเก่าแก่แห่งนี้ขายต่อให้เจิงมู่เซ็ง และกลายเป็นที่มาของร้านมีเวียนในวันนี้ ปัจจุบันเซ็งเจียนเปาที่หญิงสาวพูดถึงก็ยังคงเป็นหนึ่งในเมนูอาหารของร้านนี้

“ทำไมต้องเป็นเซ็งเจียนเปาด้วยล่ะ” เจิงมู่เซ็งซักไ้ต่อ

ติดเบ็ดแล้ว! หลินจิ้งอวี่นหันตัวไปอีกทาง ซ่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ไม่ให้ใครเห็น

เธอเดินไปยังภาพถ่ายซึ่งแขวนไว้กลางร้าน ในภาพนั้นมีคนสามคน คนหนึ่งเป็นสาวรุ่นหน้าตาสวยหมดจด ข้างซ้ายและขวาของเธอชานาบด้วยชายหนุ่มสองคนที่บุคลิกต่างกันราวฟ้ากับดิน แต่รูปลักษณ์โดดเด่นสะดุดตา

² อาหารพื้นถิ่นอย่างหนึ่งของนครเซียงไฮ้ ลักษณะเป็นแป้งสอดไส้หมู ด้านบนจับจีบคล้ายเสียวหลงเปา ทอดในกระทะทรงแบน ส่วนล่างของแป้งทอดจนหอมกรอบ ด้านบนพรมน้ำให้นุ่มอร่อยกำลังพอดี ทอดเสร็จแล้วโรยหน้าด้วยงาและต้นหอม

ด้วยกันทั้งคู่ กาลเวลาทำให้ภาพถ่ายนั้นซีดเหลืองและเลือนรางไปบ้าง แต่บอกได้ว่าเจ้าของต้องรักภาพถ่ายใบนี้มาก จึงนำภาพใส่กรอบกระจกหนาอย่างดีและแขวนประดับไว้ กระจกใสเห็นกรอบรูปสะท้อนเงาร่างอันบอบบางของหลินจิ้งอวี่นซ้อนทับอยู่กับภาพของหญิงสาวในรูปถ่ายใบนั้น

เหนือแผ่นโพลีคาร์บอเนตที่ล้อมกรอบรูป คือหมวกกันน็อกเก่าขาดกับขวดเหล้าสเตนเลสใบเล็กที่ถูกทุบจนบิดเบี้ยว ราวกับของเก่าทุกชิ้นมีเรื่องราวที่ไม่อาจบอกเล่าให้รู้ซึ้งจนเก็บไว้ หลินจิ้งอวี่นยื่นมือออกไปสัมผัสของสองชิ้นนั้นอย่างระมัดระวัง รวากำลังสัมผัสช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์

“นายอยากฟังเรื่องของฉันไหมล่ะ” หลินจิ้งอวี่นถาม พอเห็นว่าเจิงมู่เซิงไม่ตอบในทันที ก็ถามต่ออีก “เรื่องราวของฉันแลกม้อกลางวันที่ไม่ต้องจองลวงหน้าของนายหนึ่งม้อ ได้ไหม”

เจิงมู่เซิงเงยไปครู่หนึ่ง รวากับกำลังพิจารณาข้อเสนอของอีกฝ่าย ฝ่ายชายรับใช้สูงวัยก็แสดงสีหน้าร้อนร่นราวกับอยากชิงตอบคำถามนี้แทน เจิงมู่เซิงเหลือบมองชายชราในชุดฉางซานแวบหนึ่ง จึงตัดสินใจตอบ “หวังว่าเรื่องของเธอจะมีค่าพอสำหรับราคาอาหารนะ”

มุมปากของหลินจิ้งอวี่นยกขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มมั่นใจแวบหนึ่ง ทำทางกระเจ้ากระอดเหมือนสาวน้อยที่เห็นอยู่เมื่อครู่หายวับไปสิ้น

ตอนนี้เองที่เจิงมู่เซิงนึกคิดได้ว่าเขาตกหลุมพรางของสาวน้อยตรงหน้าเข้าเสียแล้ว แต่หลินจิ้งอวี่นไม่เปิดโอกาสให้เขาเปลี่ยนใจ วัตนี้ขี้ไปที่รูปเก่าใบนั้นทันที

ราวกับเข้มนบนหน้าปัดนาฬิกาคุณหนูเรือนเก่าภายในร้านเริ่มหมุนย้อนกลับ แวบแรกเหมือนทุกอย่างรอบกายแทบไม่ต่างไปจากเดิม แต่ในเวลาเดียวกันก็เหมือนทุกอย่างผันแปรไปในพริบตา จากแก่ชรากลายเป็นกระฉับกระเฉง จากเก่าคร่ำครึกลายเป็นทันสมัย จากฝุ่นเกรอะกรังกลายเป็นเงวับจับตา จากเสียบเหงากลายเป็นครี้นเครง...

ทุกสิ่งย้อนกลับไปสู่อดีตในชั่วพริบตา

หลินจิ่งอวี่นคล้ายก้าวเท้าเข้าสู่ฉากในภาพถ่าย เธอมองเห็นเง่าง้ำบนพื้นในรูปถ่ายสะท้อนเงาแสงไฟนีออนและตึกอันสว่างระยับจับตาในย่านเดอะบันด์ของเซี่ยงไฮ้ รถยนต์แล่นไปตามท้องถนน เธอทอดสายตามองตามเส้นทางที่รถแล่นออกไป ทุกหนแห่งรอบด้านคือทิวทัศน์อันงดงามมีชีวิตชีวาของมหานครแห่งแสงสี เธอเห็นสาวงามแต่งตัวเจิดจรัส เห็นแฝงลอยชายบุหรีเล็ก ๆ เห็นรถลากวิ่งไปมาอย่างรวดเร็ว และเห็นคลับหม่ยมก่าหม่ยมก่าที่อาบไต้ด้วยแสงวิวับตึงตูดสายตา...

หลินจิ่งอวี่นเดินเข้าสู่หม่ยมก่าหม่ยมก่าด้วยหัวใจที่พองโต

เหนือฟลอร์เต้นรำของหม่ยมก่าหม่ยมก่าคือนักเต้นสวมชุดสวยงาม ประณีตหลากหลายแบบ นักร้องหญิงยืนอยู่กลางเวที ผมทรงบ๊อบประป่าปลายดัดนุ่ม ไบหน้าเย้ยวนทรงเสน่ห์ เธอกำลังร้องเพลง “ดอกราตรี”³ คลอไปกับเพลงบรรเลงประกอบจากวงดนตรีข้างล่าง หลินจิ่งอวี่นลัดเลาะผ่านฝูงชนและก้าวขึ้นสู่เวทีด้วยใจเต้นระรัว หญิงสาวจับคู่เต้นรำอย่างสนุกสนานกับชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาในชุดทักซิโด้ ดนตรีบรรเลงถึงตัวโน้ตสุดท้ายในจังหวะที่เท้าของเธอเหยียบลงข้างขอบฟลอร์พอดี้ ร่างอรชรก้าวลงจากฟลอร์แล้วเดินเลาะผ่านประตูเล็กด้านหลังออกไปด้านนอก

หลังประตูบานเล็กคือตรอกเงียบสงบแห่งหนึ่ง ด้านหน้าคือร้านขายเชิงเจียนเปา ประตูร้านเปิดอยู่ ขณะที่หลินจิ่งอวี่นกำลังประหลาดใจอยู่นั้น ก็เห็นใครคนหนึ่งกระแทกประตูร้านเชิงเจียนเปาจนพังแล้วพุ่งตัวออกมาที่แท้แก๊งมาเฟียกำลังไล่ตีกัน หลินจิ่งอวี่นตกใจตั้งท่าจะวิ่งหนีไปอีกทาง แต่กลับหันไปเจอคนชุดดำพร้อมอาวุธปืน ปากกระบอกสีด่าหะมีนเล็งตรงมาที่เธอ หลินจิ่งอวี่นตกใจจนแทบสิ้นสติ

คนชุดดำขยับนิ้วเหนียวไก

เสียงปืนลั่น...

³ เย้ยไหลเซียง

บทที่หนึ่ง

แรกพบ กลับรู้สึกราวผูกพันมาแต่ชาติปางก่อน

1

ตัวนเทียนอิงซึ่งกำลังฟูบหลับลงบนโต๊ะสะดุ้งตื่น ความฝันเมื่อครู่ช่างน่ากลัวเหลือเกิน ช่วงขณะนั้นสมองของเธอยังชาอยู่เล็กน้อย เหมือนคนที่ตื่นมาเจอสิ่งแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย จนกระทั่งได้ยินเสียงขบร้องงัวแว่วมาไกลๆ สถิตจึงกระจำง...ตื่นจากความฝันเมื่อครู่โดยสมบูรณ์ หญิงสาวได้ยินเสียงนกร้องแว่วมาเป็นระยะ แสงอาทิตย์อ่อนอบอุ่นอาบไล้ลงสัมผัสเรือนกาย ภาพสีชาวดำเมื่อครู่พลันแต่งแต้มด้วยสีสันเปี่ยมชีวิตชีวา

บ้านหลังนี้ขนาดไม่ใหญ่ แต่สะอาดเอี่ยมอ่องและเป็นระเบียบเรียบร้อย ริมหน้าต่างวางของประดับและต้นไม้ขนาดเล็กเรียงรายอยู่เต็มใต้แขนของเธอคือนิตยสารภาพยนตร์เล่มหนึ่ง หน้าที่เปิดค้างไว้บังเอิญเป็นโฆษณาหนังรักแนวแก๊งมาเฟียซึ่งกำลังฉายอยู่ในเวลานั้น ตัวนเทียนอิงมองหญิงสาวหน้าตาสะสวยซึ่งสวมชุดกีฬาที่เข้ากับกระบอกปืนดำเมื่อมที่จ่ออยู่ตรงหน้าหลอนบนหน้าโปสเตอร์หนังแล้วอดที่จะสายหน้าน้อยๆ ไม่ได้... ต้องเป็นเพราะเธอเห็นภาพโปสเตอร์นี้แน่ๆ จึงเก็บไปฝันเป็นตุเป็นตะ

แม้แต่นอนกลางวัน ก็อบพลาดเรื่องสำคัญซะแล้ว! ตัวนเทียนอิงนึก

เรื่องสำคัญขึ้นได้ รีบลุกขึ้นแล้วออกไปนอกห้อง ลงไปยังชั้นล่าง
แอบสังเกตการณ์อย่างเงียบเชียบ

ลานฝึกหลังฝนตก ดอกไม้บานสะพรั่ง ต้นหญ้าเขียวชอุ่ม เปี่ยมด้วย
ชีวิตชีวา

ตัวนงเก๋ใช้ดอกไม้ใบไม้ใบไหนแจกันใบใหญ่เป็นเครื่องอำพราง ลอบ
ยีนมองพ่อของเธอจากด้านหลัง ดวงตาใสกระจ่างดูน้ำในทะเลสาบคู่นั้น
ฉายประกายชุกชอนอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์รำไร หากเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องที่
สนิทคุ้นเคยกับเธอเห็นสีหน้าแบบนี้ จะรู้โดยทันทีว่าหญิงสาวจอมแก่นต้อง
มีแผนการชั่วร้ายอะไรในใจแน่

ศิษย์พี่ศิษย์น้องกำลังฝึกทำพื้นฐานของจิ้งวู หัวหน้าคณะจิ้งวูจู้ซู่ยง
ซึ่งก็คือพ่อของเธอเองนั่งอยู่บนเก้าอี้กลางลาน หลับตาลง ใช้หูฟังเพื่อ
ประเมินการฝึกฝนของเหล่าศิษย์ ปากเขาขมขมมีเหมือนพุดคนเดียว รวากับ
กำลังชักซ้อมการแสดงอันยิ่งใหญ่อลังการอยู่ในหัว

เหล่าชายหนุ่มในคณะจิ้งวูร่างกายกำยำแข็งแรงด้วยกันทั้งนั้น ยาม
แสดงท่วงท่าและขับร้องตามบทเซิง⁴ ทุกอริยาบถเปี่ยมพลังความแข็งแกร่ง
สมชายชาติตรี แต่ทันทีที่ทำนองเพลงเปลี่ยน ชายหนุ่มกลุ่มเดิมหมุนตัวเพียง
ครั้งเดียว พลันเปลี่ยนมาแสดงบทตัน⁵ได้ในพริบตา มีอร่ามรำปลิวไหวดูจ
บุยุเมฆ ใช้โทนเสียงแหลมสูงลีลาขับร้องนิ่มนวลสะกดใจดูจสายน้ำที่ไหล
เอื่อยจากโมหิน⁶ ไพเราะสมบูรณ์แบบจนลึมหายใจ

นี่คือผลลัพธ์จากการพากเพียรฝึกฝนจิ้งวูปักกิ่งเป็นเวลานับสิบปี

หากเป็นคณะจิ้งวูอื่น ในชีวิตคนคนหนึ่งขอเพียงร้องและสวมบทเป็น
ตัวละครใดตัวละครหนึ่งได้อย่างดี ก็นับว่าประสบความสำเร็จแล้ว แต่คณะ

⁴ บทตัวละครชาย

⁵ บทตัวละครหญิง

⁶ ซู่ยโหมวเตี่ยว เป็นชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งของการขับร้องจิ้งวูแบบคุณฉวี วิธีการร้องนุ่มนวล
เหมือนน้ำที่ถูกลั่นจากโมหิน

จิวของจิวซู่หิงต่างออกไป ต้องแสดงได้ทั้งบทเชิง ตัน จิ้ง⁷ ม่อ⁸ และโหล่ว⁹ อย่างชำนาญ จึงจะมีโอกาสได้ขึ้นแสดงบนเวที

ตัวนเทียนอิงแอบชะเง้อมองจากหลังแจกันดอกไม้ ปลายนิ้วชี้จุดที่ริมฝีปากเป็นสัญญาณให้เหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องเงยบไว้ จี๊รูปดวงดาวที่คล้องอยู่กับสร้อยไหลออกมาอยู่นอกคอเสื้อ อัญมณีนั่งงามที่ประดับอยู่บนจี๊เกิดประกายแสงสีรุ้งยามสะท้อนแสงตะวัน แม้ใบหน้าของเธอไร้เครื่องสำอางแต่งแต้ม ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมก็ดูปอนๆ อยู่สักหน่อย แต่ดวงตาคู่นั้นสุกสว่างเป็นประกาย ฟันขาวสะอาดเรียงตัวสวย งดงามละมุนละไมราวกุหลาบกลีบชมพูยามแรกแย้ม...ตัวนเทียนอิงมีผิวขาวราวหิมะและเส้นผมนุ่มสลวยดำขลับราวขนกาแต่กำเนิด เนื่องจากการฝึกจิวต้องอาศัยความคล่องตัว เธอจึงชอบถักผมเป็นเปียหลวมๆ แล้วปล่อยให้ผมยาวสลวยที่เงาวันนั้น ห้อยระยอยู่ที่บั้นเอว เหตุนี้เองทุกครั้งที่ถูกพ่อลงโทษ เขาจึงคว้าหางเปียเธอไว้ได้แม่นยำนัก

จิวซู่หิงสังเกตเห็นเหล่าศิษย์เผลอใจลอยไม่ตั้งใจฝึก ตาเหมือนกำลังมองไปทางอื่น จึงหันหลังขวับไปอย่างรวดเร็ว ฝ่ายตัวนเทียนอิงซึ่งกำลังแอบย่องออกนอกประตูใหญ่ก็ประสาทเฉียบคมราวมีตาหลัง จึงรีบพุ่งเข้าไปหลบด้านหลังเส้าบ้านอย่างฉับไวราวลมกรด รอดพ้นสายตาของพ่อไปอย่างสิ้นยาแดงผ่าแปด

เหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องรีบช่วยหญิงสาวกลบเกลื่อนร่องรอยด้วยการเบนความสนใจของจิวซู่หิงไปที่อื่น

“อาจารย์ครับ พวกเราผิดไปแล้ว ควรจะตั้งใจฝึกให้มากกว่านี้ รับรองครั้งหน้าจะไม่ทำแบบนี้อีกครับ”

⁷ ตัวหน้าลาย

⁸ ชายชรา

⁹ ตัวตลก

ต่างคนต่างพูดคนละปากคนละคำ เสียงโหวกเหวกจนจิวชู้ยหง
รำคาญ ชายสูงวัยหันกลับมาแล้วใช้ไม้กระบองในมือเคาะหัวพวกเขาคนละ
ที

“ให้ตายสิ เด็กพวกนี้ ดีแต่พูด คิดว่ายังมีโอกาสข้างหน้าอีกเยอะ ถ้า
ตอนนี้คือการแสดงจริงบนเวที ใครเขาจะเปิดโอกาสให้พวกเธอทำพลาด
วันนี้เป็นครั้งแรกที่คณะจิวของเราจะได้ปรากฏตัวบนเวทีของมหานคร
เซี่ยงไฮ้ ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ห้ามทำพลาดเป็นอันขาด!”

ตัวนเทียนอิงฉวยโอกาสระหว่างพ่อกำลังเทศนาเหล่าศิษย์ แอบย่อง
ออกไปจนถึงข้างประตูใหญ่

“นึกว่านี่คือทองโจวหรือยังไง ที่นี้มหานครเซี่ยงไฮ้นะ! คนดูของที่นี้
เคยดูการแสดงของดาราใหญ่มาไม่รู้เท่าไร การแสดงเด่นดังอลังการแค่
โหมพวกเขาก็เคยเห็นมาหมดแล้ว! ถ้าไม่ชุดเอาท่าไม้ตายที่ซ่อนไว้กันหีบ
ออกมาใช้ ไม่พยายามกุมหัวใจคนดูไว้ให้ได้ คณะจิวของพวกเราจะเหลือที่
ยืนในเมืองเซี่ยงไฮ้ไหม ถึงตอนนั้นพวกเธอก็เฝ้าลมรอกท้องประทังชีวิต
แทนแล้วกัน...”

ระหว่างที่พ่อกำลังบ่นยืดยาวไม่รู้จักจบจักสิ้น ตัวนเทียนอิงได้ลอบ
ออกนอกประตูใหญ่ พร้อมปิดบานประตูอย่างเงียบเชียบไปเรียบร้อยแล้ว

เดินทางมาถึงเซี่ยงไฮ้ตั้งครึ่งเดือนกว่าแล้ว แต่เทียนอิงไม่ได้รับ
อนุญาตให้ออกนอกบ้าน ต้องขังตัวอยู่แต่ในโรงฝึกของคณะจิว กว่าเธอจะ
ออกมาข้างนอกได้อย่างวันนี้ต้องใช้เวลาเตรียมการและวางแผนอยู่นาน
ทีเดียว วันนี้ระหว่างพักเที่ยงเธอแกล้งป่วยและขอพักจากการซ้อม... จาก
ตอนนี้จนถึงหนึ่งทุ่มเป็นเวลาซ้อม ต่อให้ฟ้าผ่าพายุเข้าก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลง
แน่ เท่ากับว่าเธอมีเวลาตลอดทั้งบ่ายเพื่อ ‘สัมผัสประสบการณ์ชีวิต’ ในโลก
ภายนอก

ขณะที่เทียนอิงกำลังครุ่นคิดด้วยความเรงรีนว่าเธอจะไปฟังจิวผิงจิว
ที่โรงน้ำชาไต้หวันก่อนดี หรือจะไปกินเชิงเจียนเปาของร้านเจียจี้ก่อนดี จู่ๆ

ใครบางคนก็พุ่งเข้ามาล็อกตัวเธอจากด้านหลัง แถมยังแรงเยอะมากเสียวด้วย พอรู้แน่แล้วว่าสลัดไม่หลุด เธอก็เปลี่ยนวิธีมาใช้ไม้อ่อนเข้าสู่พยายามวิงวอนขอความเห็นใจจากอีกฝ่าย “พ่อ อา ไมลี อาจารย์ขา ต่อไปเทียนอิงจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้วจริงๆ ค่ะ ไว้ชีวิตหนูเถอะนะคะ!”

หญิงสาวฉวยโอกาสขณะคนด้านหลังผ่อนแรง กระแทกร่างอีกฝ่ายให้กระเด็นออกไป หมายถึงอาศัยจังหวะนี้สลัดหลุดจากเงื้อมมือของเข่า ไม่นึกว่าคนผู้นั้นรู้ทันลูกไม้ของเธอแต่แรก ทั้งยังป้องกันการจู่โจมของเธอได้อย่างแม่นยำ ทั้งสองประมือกันอย่างสูสี ไม่มีฝ่ายใดยอมพ่ายแพ้

ตอนนี้เองเทียนอิงจึงได้เห็นใบหน้าของฝ่ายตรงข้ามชัดเต็มสองตา ทำให้เธอถึงกับผ่นลมหายใจอย่างโล่งอก “ที่แท้ก็ที่นี่เอง ตกใจหมดเลย”

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังเธอคือชายหนุ่มหน้าตาตามราวภาพเขียน ด้วยเหตุที่รับบทเป็นชิงอี¹⁰มานานปี ดวงตาของเขาจึงสงบและกระจ่างใสดูจลวยธารในฤดูวสันต์ ยามทอดมอง...นั่นตานั่นเปล่งประกายวิบวับ ผู้ที่มีความงามกึ่งบุรุษกึ่งสตรีเช่นนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากพี่ชายของเธอ ตัวนเทียนชื่อ

ตัวนเทียนชื่อจิ้มจมูกของน้องสาวเบาๆ แล้วตำหนิ “โชคดีที่คนจับได้เป็นพี่ ถ้าเป็นพ่อละก็ เธอโดนจับตัดขาแน่”

“ถ้าจะตายก็ไม่ใช้เพราะพ่อตีตายหรอก แต่หัวใจวายตายเพราะพี่เนี่ยละ เดินตามมาข้างหลังไม่ส่งเสียงลึกแอะ ดูเหมือนวิชาตัวเบาของพี่จะพัฒนาขึ้นนะ”

คำชมของน้องสาวทำให้ตัวนเทียนชื่อปลื้มใจมากทีเดียว

“ถึงพรสวรรค์ด้านการร้องจ๊วของพี่ไม่ดีเท่าเธอ แต่ยังมีวิชาสองอย่าง

¹⁰ บทตัวละครหญิงในอุปรากรจีน เป็นตัวละครที่สวมใส่ชุดสีดำหรือสีครามเป็นหลัก จึงถูกเรียกว่าชิงอี (นางชุดดำ) ตัวละครนี้มักมีบุคลิกน่าเกรงขาม ยึดมั่นคุณธรรม เช่น เป็นมารดาหรือภรรยาที่ดี

ที่เรียนจนชำนาญ หนึ่งในคือสายตาอันเฉียบคม สองคือวิชาตัวเบา อยู่ด้วยกันมาหลายปีขนาดนี้แล้ว เธอยังไม่ยอมรับความจริงข้อนี้อีกเธอ”

เทียนอิงได้ยินดั่งนั้นก็ทำหน้าที่ไม่ชอบใจ “พีเก่งวิชาตัวเบา ก็จริง แต่ร่างกายฉันก็แข็งแรงไม่แพ้พี่หรอกนะ ถ้าไม่ใช่เพราะพี่เป็นผู้ชาย ไม่แน่มันอาจสู้ชนะพี่ก็ได้”

ตัวนเทียนซื่อรู้ว่าน้องสาวของตัวเองคนนี้เป็นคนไม่ยอมใคร เป็นตายอย่างไรก็ไม่มีความยอมก้มหัวโดยง่าย ตั้งแต่เด็กจนโต ก็นิสัยแบบนี้ละ ที่ทำให้ถูกพ่อทำโทษมาไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง “เอาเถอะๆ แต่เธอน่ะรีบกลับไปฝึกต่อเดี๋ยวนี้เลยนะ ตอนนี้พ่อยังไม่รู้ว่าเธอแอบหนีออกมา พี่จะแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ไม่งั้นเธอถูกพ่อจับถลกหนังแน่”

“ไม่เอาหรอก! กว่าจะหนีออกมาได้ลำบากแทบแย่ รอบนี้ต่อให้ต้องถูกถลกหนังฉันก็ยอม พี่ลองคิดดูสิ คณะงิ้วของพวกเรามาเซี่ยงไฮ้ตั้งครึ่งเดือนกว่าแล้ว ฉันถูกขังอยู่แต่ในบ้านไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน วันๆ ไม่ได้ทำอะไรนอกจากซ่อมกับซ่อม จนถึงตอนนี้ยังไม่เคยก้าวขาข้ามธรณีประตูบ้านด้วยซ้ำ อีต้อตจะตายอยู่แล้วเนี่ย แถมอาหารที่บ้านก็รสชาติแทบกลืนไม่ลง เซี่ยงไฮ้มีของอร่อยตั้งเยอะแยะกำลังรอฉันอยู่นะ พี่เองก็เหมือนกันนั่นละ ไม่อยากลองกินดูสักหน่อยเธอ เธอ เช่นว่าเซ็งเจียนเป่าร้านเจียจี้ที่ตั้งสุดๆ ร้านนั้นไง...”

“พี่ไม่ตะกละเหมือนเธอหรอกนะ” แม้มปากจะพูดอย่างนี้ แต่ใจจริงตัวนเทียนซื่อเริ่มใจอ่อนแล้ว “งั้นเธอต้องรับปากพี่ว่ากินเซ็งเจียนเป่าเสร็จแล้วจะรีบกลับ”

ตัวนเทียนอิงซู่ก็ยกมือเกี่ยวกับตัวนเทียนซื่อ “ฉันรับปาก! ก็มีแต่พี่นี่ละที่ดีกับฉันที่สุดในโลกเลย”

วิชาमारยาร้อยเล่มเกวียนของตัวนเทียนอิงยอดเยี่ยมจนเรียกได้ว่าหากเธอบอกว่าตัวเองเป็นอันดับสอง ไม่มีใครในวงจรรู้จักว่าตัวเองเป็นที่หนึ่ง

ตัวนเทียนชื่อสายหน้าน้อยๆ อย่างเสียไม่ได้ “พี่จะไม่รู้จะทำยังไงกับเธอจริงๆ”

ตัวนเทียนนิ่งคว่ำมือตัวนเทียนชื่อ แล้ววิ่งออกไปยังถนนใหญ่ทันที

ข้างรั้วเวทย์ของสนามบินมีเต็นท์ผ้าใบบังแดดตั้งไว้ ใต้หลังคาผ้าใบนั้นคือเก้าอี้หวายกับโต๊ะแปดเหลี่ยม บนโต๊ะวางผลไม้ตามฤดูกาลที่สดравกับเพิ่งเก็บจากต้น พร้อมขนมกินเล่นแบบจีนหลากหลายชนิด

หลินฉีขำย่นั่งอย่างสง่าผ่าเผยอยู่บนเก้าอี้ ในที่นั้นไม่มีใครคนอื่น แต่เขาก็นั่งนั่งตัวตรงเห็นวราวกับนายทหารรอการตรวจจากผู้บังคับบัญชา เขาสวมเสื้อกั๊กสีน้ำตาลเข้มทับเสื้อเชิ้ตขาว ปากกระเป่าเสื้อเชิ้ตมีผ้าเช็ดหน้าทำจากผ้าไหมสีดำพับเสียบไว้อย่างสวยงาม

เขายกแขนขึ้นดูนาฬิกาข้อมือวาเซอร์อง คอนสแตนตินซึ่งเป็นยี่ห้อสุดหรูราคาแพงระยับ เป็นของขวัญฉลองการเลื่อนตำแหน่งที่พ่อของเขามอบให้ เมื่อครั้งที่เขาได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายที่หนึ่งในกรมการค้า กระทรวงอุตสาหกรรมแห่งชาติ เวลานี้เข้มนบนหน้าปิดบอกเวลาบ่ายสองสิบห้านาที กลุ่มเพื่อนที่นัดกันว่าบ่ายสองโมงตรงจะมารีบสวี่ชิงเจิงที่สนามบินพร้อมกัน ยังไม่มีใครโผล่มาแม้แต่คนเดียว ฟังพาไม่ได้เลยสักคน

2

ริมสระว่ายน้ำภายในฮิลตันคลับเฮาส์ พนักงานจำนวนมากทำงาน
มือเป็นระวิง บางคนกำลังจัดเตรียมบุฟเฟต์อาหารเย็น บางคนกำลังเตรียม
ของอยู่ที่บาร์ค็อกเทล และยังมีอีกกลุ่มที่กำลังช่วยกันยกเปียโนขึ้นไปไว้ที่
โชนกาแสดง ดูราวกับกำลังเตรียมงานเลี้ยงใหญ่

“คุณชายครับ ใกล้ถึงเวลานัดของคุณชายหลินกับคุณหนูหงแล้วนะ
ครับ ให้กระผมไปเตรียมรถดีไหมครับ” ชายสูงวัยท่าทางเหมือนหัวหน้า
พ่อบ้านยืนอยู่ริมสระว่ายน้ำเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเคารพนบ

สายลมเหนือสระน้ำนิ่งสนิท ผิวน้ำเป็นสีฟ้ากระจ่าง มองไม่เห็นเงา
ร่างของผู้ที่อยู่ในสระ

สองนาทีก่อนหน้านั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งพุ่งตัวขึ้นจากผิวน้ำ ปากพ่น
น้ำยาวเป็นสาย มือข้างหนึ่งปิดผมเปียกชุ่มที่หล่นลงระหว่าผาก พอเขาสะบัด
หน้า หยาดน้ำก็กระเซ็นไปทุกทิศ

“ลุงเจียง คราวนี้ได้กินนати”

“ลิบเอ็ดนาทีครับคุณชาย” พ่อบ้านสูงวัยหันมองนาฬิกาข้างผนังพลง

เอ่ยตอบอย่างนอบน้อม

ชายหนุ่มเหวี่ยงมือฟาดผิวน้ำ ท่าทางหงุดหงิดเล็กน้อย “สวัสดีซึ่งเจิง บอกว่าเพื่อนฝรั่งของเขากลับหายใจได้สิบสามนาทีสี่สิบวิ ดูเหมือนฉันยังน้อยกว่าอยู่นิดหน่อย”

“ได้เท่านี้ก็เก่งมากแล้วครับคุณชาย” สีหน้าของชายรับใช้ยังนุ่มนวล และสุขภาพอยู่เช่นเดิม

ชายหนุ่มว่ายมาจนถึงริมสระ มือหนึ่งจับขอบสระแล้วกระโจนขึ้นจากน้ำ รูปร่างของเขาสูงใหญ่กำยำ ผิวก่ำแดดแลดูสุขภาพดี มัดกล้ามเนื้ออันสมบูรณ์แบบไล่ตั้งแต่ส่วนท้องน้อยไปจนถึงโคนขาปรากฏอยู่แวบแวบได้ผิวน้ำ เด็ดกรับใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาพร้อมผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ อีกด้านหนึ่งเด็กรับใช้อีกคนกำลังยื่นชามมาให้

ชายท่าทางเหมือนผู้จัดการโรงแรมเห็นดั่งนั้นก็เดินรีเข้ามา ไบหน้า ฉายแววประจบประแจงขณะเอ่ยรายงานค่าใช้จ่าย

“คุณชายครับ ค่าใช้พื้นที่ ค่าอาหาร และค่าจ้างนักดนตรีสำหรับงานครั้งนี้ รวมทั้งหมดหนึ่งพันเหรียญห้าหยางนะครับ คุณชายคิดว่า...” ผู้จัดการเห็นคุณชายหัวผู้เซิงขมวดคิ้ว จึงรีบเสริมอย่างรวดเร็ว “อาจจะแพงไปสักนิดนะครับ เพราะเราจัดเตรียมและคัดเลือกเฉพาะสิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้น ตามคำสั่งของคุณชายทุกประการครับ”

หลังผู้เซิงดูควันชิวการ์เข้าปอด หัวคิ้วคลายออกเล็กน้อย ผู้จัดการซึ่งตอนแรกใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว เวลานี้จึงคลายความหวาดหวั่นไปบ้าง

“คุณชายคิดว่าครั้งนี้จะเบิกเป็นค่าใช้จ่ายของกลุ่มหงปั้งหรือจ่ายแยกดีครับ”

“จ่ายแยก นี่เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว ไม่จำเป็นต้องให้ท่านหงตงใจเรื่องไม่เป็นเรื่อง” หลังผู้เซิงบุดมืออย่างไม่ใส่ใจนัก เสียงของเขาเบามากแต่เปี่ยมด้วยอำนาจ และไม่พยายามปิดบังความเห็นทางเย็นซาในน้ำเสียงของตนเอง

“ครับๆ” ผู้จัดการรู้สึกกลัวกับนักโทษประหารที่ได้รับการอภัยโทษ

รับนำลูกน้องเดินตุ๋มๆ ไปจากที่นั่นทันที

ตอนนี่เอง ลูกน้องคนหนึ่งเดินเข้ามากระซิบข้างหูเขา “มีคนกลุ่มหนึ่ง ไม่ยอมฟังคำเตือนของพวกเรา ยืนกรานจะเข้ามาที่นี่ให้ได้ บอกว่าวันนี้พวกเขาจะมาที่นี่ไว้แล้ว”

หลัวฝูเซิงมองตามมือของลูกน้อง และเห็นชายร่างอ้วนใหญ่กับกลุ่มลูกน้องกำลังเดินตรงเข้ามา

เขาไม่ลุกขึ้น ทั้งยังเอนหลังบนเก้าอี้ข้างสระว่ายน้ำอย่างสบายอารมณ์ แล้วเหลือบมองคนกลุ่มนั้นด้วยหางตา

ชายอ้วนคนนั้นมองหน้าหลัวฝูเซิง มือลูบหมัดขณะเอ่ยขึ้นว่า “คุณชาย วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของอาซ้อแปด ภรรยาของท่านเขียนแห่งกลุ่มชิงปิงของเรา ซ้อแปดพูดอย่างชัดเจนว่าต้องการจัดงานที่นี่ ไม่ทราบว่าคุณชายจะให้หน้าท่านเขียนของพวกเราสักครั้งได้ไหม”

อีกฝ่ายถึงกับอ้าขี้อยิ่งใหญ่อย่างเขียนขว่าให้ หลัวฝูเซิงจึงไม่มีทางเลือกนอกจากลุกขึ้นยืน มือประกบเข้าค้ำหน้าอีกฝ่าย “ฟังซานเหยีย¹¹ ผมจองที่นั่งล่วงหน้าหนึ่งสัปดาห์เพื่อเตรียมต้อนรับสวีเออร์ สถานที่ก็ตกแต่งเรียบร้อยแล้ว ถ้าขอเชิญอาซ้อแปดย้ายไปจัดงานวันเกิดที่คลับเหมยเกาเหมยของผมแทน พี่คิดว่าอย่างไรบ้าง”

ชายอ้วนรู้ดีแก่ใจว่าสวีเออร์ที่อีกฝ่ายพูดถึงคือลูกชายคนรองของสวีรู่ยอัน รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม และเป็นพี่น้องร่วมสาบานของหลัวฝูเซิงด้วย แต่บอกตามตรง สองคนนี้เด็กกว่าเขารุ่นหนึ่ง ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผู้ใหญ่อายุอย่างเขาต้องยอมอ่อนข้อให้

อีกอย่าง คลับเหมยเกาเหมยที่อีกฝ่ายเสนอมาก็เป็นคลับร้องเพลงเต้นรำที่ไร้สนิมลื่นดี

“หลัวฝูเซิง แกพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง จะให้อาซ้อของพวกเรา

¹¹ หมายถึง พี่คนที่สามซึ่งมีร่างอ้วน

“ไปจัดวันเกิดในสถานที่ต่ำตมแบบนั้นเนี่ยนะ? แกดูถูกพวกเราใช่ไหม ฉันจะบอกแกให้รู้ว่าฉันจะจองที่นี่ จอมันวันนี้แหละ!”

ทันทีที่คำว่า ‘ต่ำตม’ หลุดจากปาก แวแวเย็นเยือกแรงๆ ก็ปรากฏในดวงตาของหลัวฝูเซิงทันที เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยแล้วย้อนถามว่า “หือ? แต่ทำไมผมเคยได้ยินว่าคลับที่อาซ้อแปดเคยทำงานเป็นนักเต้น เวทีใหญ่ไม่ถึงครึ่งของเหมย์เกาเหมย์ด้วยซ้ำล่ะ”

พูดไม่ทันจบประโยค มีดสั้นเล่มหนึ่งก็พุ่งแหวกอากาศตรงมาที่ใบหน้าของเขา

หลัวฝูเซิงตีตมวนซิการ์ลอยคว้างไปในอากาศ ไม่ขยับลำตัว เพียงเอี้ยวศีรษะหลบไปด้านข้าง ใช้นิ้วหนีบด้ามมีดเล่มนั้นไว้ได้อย่างง่ายดาย

“อาวุธนี้ออกจะหยาบไปสักหน่อย แต่ก็ใช้คล่องมือดีนะ”

สายตาเขาเล็งตรงไปที่เป้าหมาย แล้วกระโจนเข้าไปหาชายอ้วนหัวหน้ากลุ่มราวกับหมาป่าพุ่งตะครุบเหยื่อ เหล่าลูกน้องพยายามพุ่งเข้าขวางแต่ไม่มีใครหลบพ้นปลายมีดอันแหลมคมในมือเขา เสียงตู่ตู่ดังขึ้นเป็นระลอก ลูกกระจอกของเจ้าอ้วนลงไปนอนระเนระนาดอยู่กับพื้น เสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดอึงคะนึงไปทั่ว

เทคนิคการต่อสู้ของเขารวดเร็วเฉียบคม ว่องไวจนคู่ต่อสู้ไม่ทันเห็นด้วยซ้ำว่าลงมือเมื่อใด ผู้ที่คลุกคลีในวงการใต้ดินต่างรู้ดี ในการต่อสู้ ลีลาสวยแค้นไหนก็ไม่มีประโยชน์ ผู้กุมชัยที่แท้จริงคือคนที่จัดการศัตรูได้อย่างฉับไวที่สุด

เพียงเสี้ยวพริบตา หลัวฝูเซิงก็เข้าถึงตัวชายอ้วน อีกฝ่ายเหลียวมองไปรอบด้าน เห็นลูกน้องนอนกองสะเปะสะปะอยู่กับพื้น ตัวอกลิ่งพลางร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด พอหันกลับมามองหลัวฝูเซิงก็เห็นอีกฝ่ายกำลังจะยื่นมือออกมา เจ้าอ้วนรีบกุมหัวก้มลงหลบทันควัน

แต่หลัวฝูเซิงไม่ชกเขา เพียงใช้มือรับซิการ์ที่ตกลงมาลงกลางอากาศอย่างนุ่มนวล แล้วดูตูดวันเข้าปอดหนึ่งเฮือก “ฟังซานเหยีย พี่ลองคิดดูอีก

สักทีดีไหม”

แวกรวดกริ้ววาวผ่านดวงตาของอีกฝ่ายวูบหนึ่ง แต่เวลานี้ไม่มีทางเลือกนอกจากอ่อนข้อ “งั้นก็เอาตามที่คุณชายบอกแล้วกัน!”

หลวผู้เชิงหัวเราะเบาๆ ในลำคออย่างซู่ร้าย ก่อนจะหันมองนาฬิกาแขวนข้างผนัง “อ๊ะ! สายแล้วนี่”

ด้านหน้าร้านเชิงเจียนเปาเจียจี้ มีป้ายแขวนไว้นอกช่องทางต่างสำหรับลูกค้าที่สั่งอาหารกลับบ้านว่า ‘เชิงเจียนเปา ทำวันต่อวัน จำนวนจำกัด’ คนต่อแถวยาวเป็นหางู ตัวนเทียนอิงและตัวนเทียนซื่อก็ยืนรออยู่ในแถวด้วยตอนนั้นเอง ตำรวจตัวผอมสูงและอ้วนเตี้ยคู่หนึ่งเดินมาที่หน้าร้าน พวกเขาไม่ต่อแถว แต่เดินชนคนที่ต่อแถวอยู่ แหกแถวไปจนถึงช่องรับอาหารด้านหน้า ผู้คนละแวกนั้นพากันหันไปมองและซุบซิบ แต่ทำได้เพียงโกรธอยู่ในใจ ไม่มีใครกล้าพูด

“เชิงเจียนเปาหนึ่งจีน! เร็วๆ นะ!” ตำรวจตะคอกพกลางเคาะกระบองกับโต๊ะยาวหน้าร้าน

ถ้าแกร็บห่อเชิงเจียนเปาส่งให้...ตั้งแต่วินาทีแรกที่ตำรวจสองนายโผล่มาจนได้เชิงเจียนเปาเดินออกไป ใช้เวลาไม่ถึงสองนาที แกรมไม่จ่ายเงินสักสลึง เทียนอิงเห็นดังนั้นก็ตั้งท่าจะพุ่งเข้าไปต่อว่า แต่ถูกตัวนเทียนซื่อรั้งไว้ก่อน

“เทียนอิง อย่าก่อเรื่องน่า! พวกเขาเป็นตำรวจนะ”

“เป็นตำรวจแล้วยังไง ยิ่งเป็นตำรวจ ยิ่งต้องเคารพกฎหมาย มีอย่างที่ไหนมารังแกชาวบ้านแบบนี้”

ตัวนเทียนซื่อลดเสียงลงแล้วกระซิบข้างหูเธอ “ตอนนี้ตำรวจเมืองเซียงไฮ้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกระทรวงกลาโหมแห่งชาติ แกรมรัฐมนตรีกลาโหมสวี่ก็เป็นคนโปรดของหัวหน้าคณะกรรมการทหารด้วย เพราะฉะนั้นตำรวจในเมืองเซียงไฮ้ถึงกว้างได้ขนาดนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องหลีกเลี่ยง

“ให้ เธอน่ะ เป็นเด็กดีรอซื้อเซ็งเจียนเปาของตัวเองไปเสียบๆ เลย อย่าหาเรื่องให้พ่อต้องเดือดร้อน”

เทียนอิงรู้แก่ใจว่าพี่ชายพูดถูก จึงได้แต่ทำปากเบ้โดยไม่บ่นอะไรอีก... ลูกค้าคนอื่นเดินกลับมาต่อแถวอีกรอบ แถวเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้าๆ เทียนอิงจ้องเซ็งเจียนเปาในกระทะใบใหญ่ซึ่งลดจำนวนลงทุกขณะด้วยใจลุ้นระทึก กลัวเหลือเกินว่าของจะหมดก่อนถึงเธอ

“แม่หนูโชคดีนะเนี่ย อันนี้เซ็งสุดท้ายแล้ว”

ถ้าแก่พูดพลางคืบเซ็งเจียนเปาหกลูกสุดท้ายใส่ถุงกระดาษ

ลูกค้าที่ต่อแถวอยู่ด้านหลังเธอพากันถอนใจด้วยความเสียดาย ส่วนเทียนอิงนั้นยืนตึงจนออกนอกหน้า มือหุ้มกำปั้นคารวะสวัสดีครวกับจอมยุทธ์ที่ชนะการประลอง

“ขอบคุณทุกท่าน ขอขอบคุณทุกท่าน”

ถ้าแก่ห่อเซ็งเจียนเปาเสร็จตั้งท่าจะยื่นให้หญิงสาว จังหวะนั้นเองพลันได้ยินเสียงเครื่องยนต์แรงม้าสูงดังกระหึ่มมาจากที่หนึ่งซึ่งห่างไปไม่มาก มือของถ้าแก่ชะงักอยู่กลางอากาศ ถุงเซ็งเจียนเปาที่ยื่นมาจะถึงมือเทียนอิงอยู่รอมร่อพลันหดรูดกลับไปตามใน เขาหันไปมองผู้มาเยือน รอยยิ้มกว้างระบายทั่วไปหน้า

“สวัสดิ์ครับคุณชาย มาได้จังหวะพอดีเลยนะครับเนี่ย เหลือเซ็งสุดท้ายแล้ว”

หลัวฝูเซ็งสาวเท้าก้าวฉับๆ อย่างว่องไวมาทางทิศที่เทียนอิงยืนอยู่ หญิงสาวเอี้ยวตัวหลบ อีกฝ่ายยื่นมือขำหน้าเธอไปคว้าเซ็งเจียนเปาชุดสุดท้ายจากมือเจ้าของร้านราวกับไม่เห็นเธอยืนอยู่ตรงนั้น จากนั้นก็หันหลังเดินกลับเตรียมจะขี่รถออกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ตอนนั้นเองเทียนอิงจึงตั้งสติได้ เธอพุ่งตรงเข้าไปคว้าตัวหลัวฝูเซ็ง แล้วแย่งถุงเซ็งเจียนเปามาไว้ในมือของตัวเอง “ฉันต่อแถวรอตั้งนาน นายมีสิทธิ์อะไรมาแซงแบบนี้ เซ็งเจียนเปานี้เป็นของฉันต่างหาก!”

ทุกคนในที่นั้นหน้าเปลี่ยนสีทันควัน

เถ้าแก่เจ้าของร้านรีบร้องปรามเธอเสียงสั้น “แม่หนู เชิงเจียนเปาแข่ง
นั้นเป็นของที่เตรียมไว้ให้คุณชายนะ”

“อย่ามาโกหกหน้าตาย เมื่อกี้พูดอยู่หยกๆ ว่าฉันโชคดีได้เชิงเจียน-
เปาแข่งสุดท้าย!”

ของอร่อยอยู่ในมือแล้วแท้ๆ กลับถูกแย่งไปต่อหน้า เจอแบบนี้ไม่ว่า
เถ้าแก่พูดอะไร เทียนอิงก็ไม่ฟังแล้ว

อันที่จริงร้านเจียจี้เคยติดหนี้บุญคุณหลัวฝูชิง ประกอบกับชายหนุ่ม
ชอบกินเชิงเจียนเปาร้านนี้มาก ดังนั้นทุกครั้งที่เข้ามา เถ้าแก่ต้องเตรียมเชิง-
เจียนเปาไว้ให้หนึ่งเซ่ง ทั้งที่เป็นของราคาไม่เท่าไร แต่หลัวฝูชิงก็ยกกราน
จะวางเงินก้อนหนึ่งไว้กับเถ้าแก่ทุกเดือนเป็นการจ่ายค่าเชิงเจียนเปาส่งหน้า
ดังนั้นเขาจะมากินเชิงเจียนเปาเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ต้องจ่ายเงิน วันนั้นเขามาซ้ากว่า
ปกติ เถ้าแก่จึงเข้าใจว่าเขาไม่มาแล้ว จึงนำเชิงเจียนเปาแข่งสุดท้ายที่สำรอง
ไว้ขายให้เทียนอิง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเถ้าแก่ก็ยังไม่ได้รับเงินจากเธอ ดังนั้นถือว่า
ยังไม่ได้ขายให้

เทียนอิงเพิ่งเจอเหตุการณ์ตำรวจจอมกร่างไปเมื่อครู่ มีหรือจะยอม
เชื่อเรื่องพวกนี้ ในสายตาเธอ หลัวฝูชิงจึงเป็นแค่นักเลงที่ชอบรังแก
ประชาชนตาดำๆ...น่ารังเกียจเป็นที่สุด “หน้าตาดีซะเปล่า เป็นคนดีๆ ไม่
ชอบ อยากจะเป็นเศรษฐีจมานซะอย่างนั้น”

หลัวฝูชิงแทบไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้ยิน ถึงกับคิดด้วยซ้ำว่าตัวเอง
หูผาด...ชายหนุ่มร่างสูงหันกลับไปอย่างช้าๆ แล้วถอดแว่นกันลมไปคาดไว้
กับหมวกกันน็อก เหลือบมองอย่างดูแคลนที่หญิงสาวตรงหน้าพูดจาไม่รู้ตื่น
ลึกลับบาง แสงตะวันส่องกระทบจี้รูปดวงดาวที่สร้อยคอของเธอ สว่างไสว
จนเขาตาพร่า

“เธอว่ายังไงนะ” น้ำเสียงของเขาเจืออารมณ์กราดเกรี้ยว

ทุกคนในที่นั้นสัมผัสได้ถึงอันตรายในน้ำเสียง มีเพียงหญิงสาวที่

ไม่รู้สิกรู้สาอะไรทั้งนั้น

“ฉันบอกว่านายนะเป็น...”

เทียนอิงพูดไม่ทันจบประโยคก็ถูกพี่ชายพุ่งเข้ามาอุดปากไว้ก่อน

“เทียนอิง อย่าก่เรื่องน่า! ยกเชิงเจียนเป่าให้เขาไปเถอะ”

“ไม่...” ตัวนเทียนอิงส่งเสียงอื้อี้ พยายามดิ้นให้หลุดจากมือของพี่ชาย

หลัวฝูเชิงไม่มีเวลาฟังพวกเขาทะเลาะกัน ยื่นมือไปคว้าถุงเชิงเจียนเป่าโดยไม่รีรอ แต่เทียนอิงเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว อีกฝ่ายจึงคว้าได้เพียงอากาศ

หลัวฝูเชิงเริ่มนึกสนุก จึงเอ่ยขึ้นว่า “ไม่นึกว่าเธอก็ไช่ย่อย ถ้าเป็นวันปกติฉันคงยกเชิงเจียนเป่าให้เธอ แต่วันนี้ฉันซื้อไปให้พี่น้องคนสำคัญของฉัน เขาไม่ได้กลับบ้านเกิดหลายปี คิดถึงรสชาติอาหารของที่นี่มาก สาวน้อยครั้งนี้ฉันคงยอมเธอไม่ได้หรอก”

เขาลงจากมอเตอร์ไซค์แล้วพุ่งเข้ามาหมายจะแย่งถุงจากมือเธอ ฝ่ายเทียนอิงก็อาศัยวิชาที่เรียนจากคณะงิ้วม้วนซ้ายเบี่ยงขวา พยายามหลบให้พ้นจากเงื้อมมือของอีกฝ่าย หลัวฝูเชิงเองก็ว่องไวไม่แพ้กัน ขาเรียวยาวยื่นออกไปกั้นหญิงสาวไม่ให้วิ่งหนี

ปฏิกิริยาของฝูงชนที่รายล้อมอยู่ทำให้ตัวนเทียนอิงเชื่อว่าคุณชายตรงหน้าต้องไม่ใช่คนธรรมดา เขาจึงรีบเข้าไปขวางน้องสาวไม่ให้ทำเรื่องลูกกลมใหญ่โตไปกว่านี้ และแย่งถุงกระดาษจากมือเทียนอิงส่งคืนให้หลัวฝูเชิง

“ขอบใจมาก” หลัวฝูเชิงรับถุงมาแล้ว ก็ยัดใส่กระเป๋าหนังที่แขวนอยู่ข้างมอเตอร์ไซค์ เตรียมจะขับออกไปจากที่นั่น

เทียนอิงหันไปจ้องตัวนเทียนอิงชื่อด้วยแวตาคูผัดหวัง เธอสลัดหลุดจากมือพี่ชายแล้วกระโจนตามารถไปทันที เธอไม่อยากถูกรุมควั่นจากท่อไอเสียมอเตอร์ไซค์ของหลัวฝูเชิง ด้วยความใจร้อนจึงกระโดดขึ้นเหยียบบนรถลากที่กำลังวิ่งไปบนถนน เธอหมุนตัวหลบและกระโจนข้ามรถลากไปที่ละคัน เพียงชั่วอึดใจก็ไล่ทันมอเตอร์ไซค์ของหลัวฝูเชิง หญิงสาวกระโดดขึ้นนั่ง

คร่อมเบาะหลังของมอเตอร์ไซค์ที่กำลังแล่น มือเอื้อมหมายล้วงเชิงเจียนเป่า
ในถุงหนังข้างรถของชายหนุ่ม

หัวผู้เชิงหันมองแล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าหญิงสาวคนเมื่อครู่
นั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถตัวเอง พลันคิดว่าหญิงสาวคนนี้เป็นพวกชอบ
เอาชนะไม่ต่างจากเขา มุมปากพลันยกขึ้นเป็นรอยยิ้มมีเลศนัยแล้วกดเท้า
เหยียบคันเร่ง เทียนอิงตั้งตัวไม่ทันเกือบร่วงจากรถ มือทั้งสองรีบคว้าเอา
ของหัวผู้เชิงไว้โดยสัญชาตญาณ ทำให้รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ยิ่งฉายชัดบนใบหน้า
ของชายหนุ่ม เขาเหยียบคันเร่งจนสุด เมื่อเห็นว่าหญิงสาวถูกแกลิ่งจนหาย
เด็ดดาดลิ่งหยุดรถ ตบๆ มือน้อยที่กอดตัวเองอยู่แน่นเบาๆ แล้วแหยว่า
“กอดพอหรือยัง”

เทียนอิงปล่อยมือทันที ตอนแรกอ้าปากจะเถียงสวน แต่จู่ๆ อากา
รคลื่นไส้ก็จู่โจม เธอรีบโดดลงจากรถ ใช้มือยันต้นไม้อแล้วเริ่มอาเจียน

หัวผู้เชิงไม่ชินกับการรังแกผู้หญิง พอเจอสถานการณ์เช่นนี้ก็อด
ไม่ได้ที่จะสงสาร จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าลายหมากรุกผืนหนึ่งจากกระเป๋ายื่นให้
แต่กลับถูกเทียนอิงปัดตกใส่แฉ่งโคลนอย่างไม่แยแส หัวผู้เชิงมีหรือจะง้อ
คนอื่น เขาไม่แม้แต่จะมองหน้าหญิงสาว แค่อส่งเสียงหึในลำคออย่างเย็นชา
ก่อนจะหันหลังเดินอวดๆ ไปอีกทาง

ฝ่ายเทียนอิงที่อาเจียนจนหน้าซีดก็ไม่ยอมแพ้โดยง่าย เธอคว้าหิน
ขอบแหลมก้อนหนึ่งจากใต้เท้า รวบรวมพลังกำลังทั้งหมดที่มีเขวี้ยงไปทาง
หัวผู้เชิงประหนึ่งว่ากำลังปาลูกดอก ก้อนหินอันแหลมคมพุ่งเข้ากระแทก
ล้อด้านหลังของมอเตอร์ไซค์อย่างแม่นยำราวจับวาง

หัวผู้เชิงสัมผัสได้ว่าตัวรถโคลนเล็กน้อย จึงหันหลังมามองเธอด้วย
หางตาแล้วยิ้มอย่างเหยียดหยัน ก่อนจะขับรถบึ่งออกไป

3

หลินฉีข่ายได้ยืนเสียงแตร พอหันไปก็เห็นว่ารถคาติลแลคสิมูขึ้น
สุดทรูใหม่เอี่ยมคันหนึ่งกำลังแล่นจากทิศตะวันออกเข้ามาในสนามบิน รถ
แล่นเต็มแรงม้า แม้เห็นคนยืนอยู่ก็ไม่มีทีท่าจะลดความเร็ว กลับตะบึงตรง
มายังจุดที่เขายืนอยู่ หลินฉีข่ายหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย รถพุ่งตรงมาจนอยู่
ตรงหน้าเขาจึงเบรกเต็มแรงจนท้ายรถเหวี่ยงไปอีกด้าน และหยุดจอดใน
ระยะห่างจากเขาเพียงไม่กี่เซนติเมตร

ประตูฝั่งผู้โดยสารข้างคนขับเปิดออก ชายหนุ่มร่างเพรียวบางก้าวลง
มา หัวเฉิง ลูกน้องของหลิวผู้เซิงนั่นเอง... หัวเฉิงหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด
แต่ยังพยายามอดกลั้นอาการพะอืดพะอมไว้อย่างสุดความสามารถ และเดิน
ไปช่วยเปิดประตูฝั่งคนขับ หลินฉีข่ายนึกว่าคนขับคือหลิวผู้เซิง ที่ไหนได้
กลับเป็นหงหลันที่ก้าวลงมา หงหลันสวมกางเกงขี้น้ำกับรองเท้าบูต แจ็กเก็ต
ตัวสั้นสีแดงเข้มขับเน้นให้ผู้สวมดูองอาจผ่าเผยยามเดินฝ่าสายลมที่พัดพลิว
เด่นสะดุดตาและสง่างาม สมแล้วที่เป็นลูกสาวของเจ้าพ่อหง...ดวงตาของ
หลินฉีข่ายปรากฏแววชื่นชมแวบหนึ่ง

หงหลันถอดถุงมือหนังแล้วสะบัดเบาๆ แทนการทักทาย “พี่หลิน พี่ว่าฉันขับรถเป็นยังงัยบ้าง”

“หลันหลันซื้อรถใหม่หรอเนี่ย ไปเรียนขับรถตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ” หลิน ฉีข่ายเรียกเธอเข้ามาด้านใน พลังเอื้อมมือหยิบลิ้นจี่ลูกกลมสวยขึ้นมาปอก ให้เธอด้วย หญิงสาวตรงหน้าเขาชอบกินลิ้นจี่มาตั้งแต่เด็ก

“ก็เรียนวันนี่ไง” หงหลันรับลิ้นจี่ที่ปอกแล้วมาไว้ในมือ “คนขับพาฉัน ไปวนตรงถนนจึงเปยหน้าบ้านฉัน สอนวิธีเข้าเกียร์ หลังจากนั้นฉันก็ขับมา สนามบินเลย”

หลินฉีข่ายจึงเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดหัวใจถึงหน้าซีดหมดสภาพ ขนาดนั้น หงหลันคงขับรถด้วยความคิดว่ารถเป็นเครื่องบิบนแน่ๆ “เธอนี่นะ! ขับเป็นแฉ่งๆ ปลาๆ ก็ขับออกถนนใหญ่มาแบบนี้ แถมยังขับเร็วขนาดนี้อีก ไม่ชนคนตายก็เธอเองนั่นละที่จะรถชนตาย เรื่องนี้ที่ต้องบอกให้ท่านหวังรู้ ท่านจะได้รีบรถคันใหม่ของเธอซะ”

หัวใจหันมามองเขาด้วยแวตาทาซาบซึ้งใจ เหมือนจะบอกเขาว่าในที่สุดก็มีใครสักคนกล้าลุกขึ้นพูดความจริงเพื่อสิ่งที่ถูกต้องเสียที่...ปกติ หลินฉีข่ายเป็นสุภาพบุรุษผู้นุ่มนวล แต่พอเอาจริงขึ้นมาก็เข้มงวดน่ากลัวอยู่ ไม่น้อย เหมือนกันกับพ่อของเขา ไม่เช่นนั้นไม่มีทางโตเต้าจนได้ตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายในกรมการค้าตั้งแต่อายุยังน้อยแบบนี้แน่

แต่หงหลันไม่กลัวเขาแม้แต่น้อย

“พ่อไม่มีทางริบรถของฉันหรอก” หงหลันทำปากเบี้ยว

หงหลันเป็นลูกสาวคนเดียวของหงเจิ้งเป่า เป็นแก้วตาดวงใจที่พ่อ ทั้งรักทั้งตามใจ ยอมให้ทุกอย่างตามที่เธอต้องการ ตอนแรกหลินฉีข่ายคิดจะตำหนิเธออีกสักหน่อย เตือนให้เธอใส่ใจเรื่องความปลอดภัยมากกว่านี้ แต่กลับถูกหงหลันขัดคอเสียก่อน

“มิน่า พี่ผู้เซิงถึงชอบเรียกพี่ว่าท่านอาจารย์หลิน เพราะพี่นะซีบับ ยิ่งกว่าอาจารย์แก็ๆ ซะอีก! อ้อ แล้วพี่ผู้เซิงไปไหนล่ะ”

“เขายังไม่มา พี่ยังนึกว่าเขาสองคนจะมาด้วยกันซะอีก”

“เขาส่งหัวเหิงมารับฉัน บอกว่าต้องเตรียมเซอร์ไพรส์ให้สวีเออร์”
สีหน้าของหงหลันฉายแววไม่ชอบใจอย่างชัดเจน เธอเป็นคู่หมั้นของสวีชิงเฉิง แต่ทั้งสองไม่ลงรอยกันนัก

หลินฉีข่ายเห็นและเข้าใจทุกอย่าง แต่ไม่พูดอะไร “ก็ไม่แปลกนะ พวกเขาสนิทกันตั้งแต่เด็ก ผู้ซึ่งต้องดูแลเขามากเป็นพิเศษอยู่แล้ว”

ระหว่างที่ทั้งสองคุยกันอยู่นั้น เสียงเครื่องบินก็ดังอื้ออึงจากเหนือหัว พร้อมลมหอบใหญ่ ทำให้หงหลันต้องหยีตา

หลินฉีข่ายดึงตัวเธอไปไว้ด้านหลังอย่างอ่อนโยน ใช้แผ่นหลังกว้างที่สูงกว่าเธอหนึ่งช่วงศักระเป็นที่กำบังลมให้

เครื่องบินกางล้อเตรียมลงจอด และร่อนลงเล่นไปตามพื้น เวลานั้นเอง มอเตอร์ไซค์ของหัวผู้ซึ่งก็เล่นเข้ามาถึงรันเวย์ ชนขาข้างไปพร้อมกับเครื่องบิน หัวผู้ซึ่งมองเห็นสวีชิงเฉิงอยู่หลังบานกระจกเครื่องบิน ทั้งสองพยักหน้าให้กันแทนคำทักทาย

หัวผู้ซึ่งเร่งความเร็ว รีบนำรถเข้าไปจอดข้างเต็นท์บังแดดก่อนเครื่องบินจะจอดสนิท หัวเหิงรีบเดินเข้าไปรับเป็นคนแรก รอยยิ้มพลันปรากฏบนใบหน้าอันหมองเศร้าของผู้เป็นลูกน้อง

“พี่ใหญ่ ผมรู้สึกโชคดีจริงๆ ที่มีชีวิตรอดจนได้มาเห็นหน้าพี่ตอนนี้ พี่ก็รู้ว่าเวลาคุณหนูใหญ่ขับรถ...”

หัวผู้ซึ่งถอดหมวกกันน็อก ยื่นมือไปลูบผมหยิกเป็นลอนนุ่มนิ่มของหัวเหิงอย่างอ่อนโยนราวกับกำลังปลอบขวัญเด็กน้อย “ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร ฉันรู้ว่านายคงเจออะไรมาเยอะ แต่คุณหนูใหญ่รักษาชีวิตของนายให้รอดมาได้ก็นับเป็นบุญคุณอันล้นพ้นแล้วละ”

หงหลันทำหน้าบูดแล้วหันไปถามหลินฉีข่ายที่ยืนอยู่ข้างๆ “เขาคิดว่าฉันไม่ได้ยินหรือยังงั้นนะ”

หลินฉีข่ายหัวเราะเสียงดังลั่น...สองคนนี่เจอกันที่ไรเป็นต้องทะเลาะ

กันทุกที!

พ่อแท้ๆ ของหลัวฝูเซิงเป็นรองหัวหน้าหังปิง เสียชีวิตไปตั้งแต่เขายังเล็ก หงเจิ้งเป่าจึงรับเลี้ยงเขาเป็นลูกบุญธรรม ตอนแรกหลินฉีข่ายเข้าใจว่า หงเจิ้งเป่ารับเลี้ยงดูหลัวฝูเซิงเพราะหวังให้เขาเป็นลูกเขยของตระกูลในอนาคต แต่จู่ๆ เมื่อสองปีก่อนเขากลับประกาศหมั้นลูกสาวกับตระกูลสวี เป็นการสมานมิตรระหว่างตระกูลใหญ่ทั้งสอง

อันที่จริงเหตุผลเบื้องหลังการตัดสินใจนี้ไม่ใช่เรื่องซับซ้อน เวลานี้เมืองเซียงไฮ้มีทั้งหมดสามชั่วอำนาจ ตระกูลหลินควบคุมเศรษฐกิจ ตระกูลสวีควบคุมการทหาร และตระกูลหงคือผู้นำของโลกใต้ดินและเหล่ามาเฟีย แต่หลายปีมานี้ชิงปิงซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของเฉียนชว้าให้เริ่มขยายอำนาจในเมืองเซียงไฮ้ ทำให้อำนาจของหงเจิ้งเป่าเริ่มสั่นคลอน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะดึงตระกูลอื่นเข้ามาร่วมผนึกกำลังเพื่อเสริมอิทธิพลให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

ถ้าไม่ใช่เพราะในอดีตพ่อของเขากับหังปิงมีบุญคุณความแค้นปะปนกันจนยากจะแยกแยะ เขาเองก็ไม่ติดขัดอะไรหากจะถูก ‘ใช้ประโยชน์ ’ ให้แต่งงานเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง

“Hello everybody, I am back!”

เสียงใสกังวานของสวีชิงเฉิงทำให้หลินฉีข่ายที่กำลังใจลอยราวม้าเตลิตตื่นจากภวังค์ความคิด ฝ่ายนั้นยืนอยู่บนบันไดเทียบเครื่องบินพลางโบกมือให้กลุ่มเพื่อนที่อยู่ข้างล่างอย่างกระตือรือร้น ท่าทางตื่นเต้นมาก

จากบ้านไปเรียนต่างประเทศตั้งสี่ห้าปี ได้กลับมาอย่างบ้านเกิดและเจอเพื่อนเก่าที่ห่างหายกันไปนาน จะไม่ยินดีได้อย่างไรเล่า

ทุกคนโถมตักด้วยกันในเมืองเซียงไฮ้ เด็กหนุ่มหน้าตาดีอายุไล่เลี่ยกันกลุ่มนี้คลุกคลีไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด และไม่ว่าจะไปที่ไหน สวีชิงเฉิงก็จะเป็นคนที่ถูกกล่าวขวัญถึงมากที่สุดเสมอ หลัวฝูเซิงอารมณ์ร้อนไม่ยอมคน ส่วนเขาความคิดแก่กว่าวัยเหมือนผู้เฒ่าในร่างเด็ก มีเพียงสวีชิงเฉิงที่เป็นสุภาพบุรุษผู้อ่อนน้อมและใจเย็น ทั้งยังเข้าถึงคมเก่งกว่าใครเพื่อน ชาติ

เขาไปคนหนึ่ง เมืองเซียงไฮ้ก็ขาดข้าวซูบซีบอันเป็นลีลันไปเยอะเลยทีเดียว
 ลีซึ่งเจิงสวมชุดสูทสีขาวสะอาดกับรองเท้าหนังออกซ์ฟอร์ด มือข้าง
 หนึ่งลากกระเป๋าเดินทางหนังสีน้ำตาลอ่อน นอกจากแว่นกรอบบางสีทอง
 ที่ประดับอยู่บนใบหน้า ชายหนุ่มไม่มีสิ่งใดต่างไปจากลีห้าปีก่อนเลย...หลิน
 ฉีขำยคิดพลางเดินเข้าไปต้อนรับ

“มีจู ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ”

“พี่จิ้งจิง ไม่เจอกันเสียนานเลย” ลีซึ่งเจิงอ้าแขนเดินเข้ามากอดเขา
 แน่น

พวกเขาใช้ชื่อรองเรียกขานกันจนชิน มีแค่หลัวฝูเซิงที่ไม่มีชื่อรอง เขา
 ชอบบอกว่านักเลงไม่จำเป็นต้องมีชื่อรอง มีแค่ฉายาก็พอแล้ว และหลัวฝูเซิง
 ก็มีฉายาที่ทุกคนในวงการมาเพียรรู้จักดี นั่นคือ ‘ยมทูตหน้าหยก’ เพียงแต่
 ไม่มีใครกล้าเรียกชื่อนี้ต่อหน้าเจ้าตัวเท่านั้น

ลีซึ่งเจิงเดินมาหยุดอยู่ข้างหลัวฝูเซิง ต่างฝ่ายต่างยื่นมือออกมา
 เหมือนจะกอดกัน แต่กลับกลายเป็นคว้าไหล่ของอีกฝ่ายไว้แน่น สองฝ่าย
 ต่างไม่ยอมอมอมแรง รวากับหมายจะจับอีกฝ่ายเหวี่ยงล้มไปกับพื้น แต่แล้ว
 จู่ๆ หลัวฝูเซิงก็พลิกตัวก้าวไปอยู่ด้านหลัง แล้วใช้มือดึงกระเป๋ากางเกงด้าน
 หลังของลีซึ่งเจิง จังหวะที่ลีซึ่งเจิงกำลังจะล้มลงกระทะเทกพื้น หลัวฝูเซิงก็
 ยื่นมือออกไปรวบคอเขาไว้แล้วดึงเข้ามากอด ทั้งสองมองหน้ากัน จากนั้น
 หัวเราะฮาๆ เสียงดังลั่น รวากับย่อนกลับไปเป็นเด็กอายุสิบกว่า

“เจ้าบ้าเอ๊ย ไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด”

“แต่นายเปลี่ยนไปนะ กลายเป็นคางคกสีตาไปซะแล้ว”

ขนาดคุยกันเฉยๆ ทั้งสองก็ยังไม่วายต้องประชันฝีปากกันเสียหน่อย
 หลัวฝูเซิงชอบความรู้สึกลงเวลาแข่งขัน เพราะการแข่งขันทำให้เลือดของ
 เขาเดือดพล่าน แต่พอลีซึ่งเจิงไม่อยู่ก็ไม่มีใครเก่งพอจะแข่งกับเขาได้
 ยมทูตหน้าหยกผู้นำเกรงขามไม่เคยแสดงมุมนุ่กสนุกรานเหมือนเด็กๆ ให้ใคร
 เห็น เว้นเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าลีซึ่งเจิง

ก็ไม่พ่นต้องวากกลับมาเรื่องนี้ทุกที”

“นายก็เหมือนกันละน่า เราทั้งคู่ต้องใช้มิดทำมาหากินเหมือนกันไม่ใช่หรือยังงั้น”

วิชาเอกของสวีซิงเจิงคือศัลยศาสตร์ ไม่ช้าก็เร็วเขาก็ต้องจับมิดผ่าตัด

“ไม่ใช่สักหน่อย เราคนหนึ่งฆ่าคน อีกคนช่วยชีวิตคน จะเหมือนกันได้อย่างไรงั้น”

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลัวฝูเซิงแข็งค้างไปในฉับพลัน...เป็นจริงดังที่ว่า เนื้อแท้โดยกำเนิดของพวกเขาแตกต่างกัน

สวีซิงเจิงไม่รู้สึกถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่าย จึงยังพูดน้ำไหลไฟดับต่อไปเรื่อยๆ “พูดเรื่องกินที่ไรฉันปวดหัวทุกที ฉันต้องใช้ความพยายามมากเลยนะกว่าจะชินกับขนมปังแล้วก็สแตกที่นั่น พอกลับมาไม่รู้เลยว่าจะปรับตัวเรื่องอาหารการกินได้ไหม”

“มีขนมปังหรือสแตกแบบไหนที่ไม่มีขายในมหานครเซี่ยงไฮ้ด้วยหรือ ปารีสมือแบบไหน เซี่ยงไฮ้ก็มีแบบนั้น ต่อให้ปารีสไม่มี เซี่ยงไฮ้ก็มี เช่นอันนั้น” หลัวฝูเซิงหัวเราะพลางพูดต่อ “นายลองดูในกระเป๋าหนังข้างรถสิ”

สวีซิงเจิงหยิบถุงกระดาษในนั้นออกมา “นี่คือ...”

หลัวฝูเซิงหันไปเบิกตากว้าง จ้องหน้าสวีซิงเจิง “ไปร้านเรียนเมืองฝรั่ง จนลืมบ้านเกิดตัวเองแล้วหรือ นี่เซี่ยงเจียนเป่าร้านเจี๊ยะงี้! ร้านที่แต่ก่อนเราสามคนชอบไปกันประจํานะ”

เซี่ยงเจียนเป่าดูนั้นยังร้อนอยู่ กลิ่นหอมอันคุ้นเคยทำให้ความทรงจำในวัยเยาว์ของสวีซิงเจิงหวนกลับมา

หลัวฝูเซิงเห็นสีหน้าตะลึงงันของอีกฝ่ายในกระจกมองหลังจึงหัวเราะ “อาหารฝรั่งพวกนั้นอร่อยตรงไหน นี่ต่างหากสุดยอดแห่งความอร่อยที่แท้จริง แต่ละวันขายจำนวนจำกัด แถมนี่แข็งสุดท้ายแล้วด้วย ฉันลำบากมากเลยนะกว่าจะแย่งมาให้นายได้”

สวีซิงเจิงกางแขนแล้วรวบรวมอดหลัวฝูเซิงจากด้านหลัง แต่ยังไม่วาย

พูดแหวะอีกฝ่าย “คนที่ถูกนายแย่งชิงเจียนเปาี่ช่วยจริงๆ”

“คนนั้นนะเธอ...”

คำพูดของสวีชิงเจิงทำให้หลัวฝูชิงนึกถึงเด็กสาวลูกไม้แพรวพราวที่
ลื่นเหมือนปลาไหลคนนั้น แต่เขาพูดเปิดประโยคมาเพียงเท่านั้นแล้วไม่ได้
พูดอะไรต่อ

สวีชิงเจิงเองก็ไม่ใส่ใจ เขาหยิบชิงเจียนเปาลูกหนึ่งออกมายื่นให้หลัว
ฝูชิง “มา...เดี๋ยวฉันป้อน อ้าปาก”

หลัวฝูชิงรู้สึกแปลกๆ อยู่เล็กน้อย แต่ตอนนั้นเขาหิวจนท้องร้องจ๊อกๆ
จึงยอมรับชิงเจียนเปาจากมือสวีชิงเจิงแล้วกลืนลงท้องไป

เพียงครู่เดียวหลัวฝูชิงก็ซบมอเตอร์ไซค์ฮาร์เลย์แข่งคาติลแลคของ
หลินฉีข่าย หงหลันที่นั่งอยู่ข้างคนขับเร่งให้หลินฉีข่ายขับเร็วขึ้น พลางชี้ไป
ที่ชายหนุ่มทั้งสองบนมอเตอร์ไซค์เบื้องหน้า

“พี่หลิน พี่เคยสงสัยบ้างไหม”

“สงสัยเรื่องอะไร” หลินฉีข่ายไม่เข้าใจคำถามของอีกฝ่าย

“สงสัยว่าเขาสองคน...เป็นพวกชอบเพศเดียวกันหรือเปล่า”

หลินฉีข่ายได้ยิ้มนั่นก็อึ้ง เขาเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง แม่หงหลัน
จะดูเหมือนพูดเล่น แต่สีหน้าของเธอแฝงความจริงจ้องอยู่บางส่วน

ดูเหมือนเธอจะกังวลเรื่องนี้อยู่จริงๆ เพียงแต่ไม่รู้วาคคนที่เธอเป็นห่วง
คือใครกันแน่...หลินฉีข่ายคิดพลางพินิจมองเงาหลังของร่างทั้งสองที่กำลัง
เคลื่อนที่ไกลออกไป

4

ฮาร์เลย์มุ่งหน้ามาถึงประตูโรงละครหลงฝู ป้ายแบบตั้งด้านหน้าประตูทางเข้ามีข้อความเขียนไว้ว่า ‘จิวซู่ยง’ เวลานี้ คนดูกำลังทยอยกันเดินเข้าไปด้านใน

“ภาคีวีรบุรุษ ยี่มวายุบุรพา¹² งั้นหรือ ที่แท้กิจกรรมต้อนรับกลับบ้านที่นายบอกว่าเตรียมไว้ให้ฉัน ก็คือมาดูจิวเนี่ยนะ” สวีชิงเฉิงโวยวายเสียงดังลั่น เขาเป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตก ไม่เคยนึกชมชอบการดูจิวปักกิ่งแม้แต่ชนิดเดียว สมัยก่อนอาจมีบ้างที่จำเป็นต้องดู เพราะเป็นงานที่จัดแสดงบนเวทีในงานเลี้ยงรับรองของรัฐบาล แต่คนอย่างเขาเคยก้าวเท้าเข้าโรงจิวกับใครเขาที่ไหนกันเล่า

หลัวฝูเซ็งรู้ว่าสวีชิงเฉิงคิดอย่างไร แต่เมื่อครู่เขาทะเลาะกับเจ้าอ้วน

¹² ชื่อภาษาจีนคือ 群英会 • 借东风 (ฉวินอิงฮุย เจี้ยตงเฟิง) เล่าถึงศึกที่ผาแดงระหว่างซุนกวน (ซุนเหวียน) กับโจโฉ (เฉาเซา) ซึ่งขงเบ้ง (จูเก๋อเลียง) วางแผนตั้งประทักษิณเรียกลม ทำให้ทัพเฉาตูกไฟเผาแตกกระเจิง

จากชิงปิงที่ฮิลตันคลับเฮาส์ ทำให้ต้องตกแต่งสถานที่ใหม่อีกรอบ จึงไม่มีทางเลือกนอกจากล่อสวีชิงเจิงมาฟังจิวที่นี้ก่อน แต่แน่นอนว่าส่วนหนึ่งก็เป็นความเห็นแก่ตัวของเขาเองด้วย ในฐานะแฟนตัวยงของจิวและการแสดงเงินโบราณ เขาจะยอมพลาดการแสดงครั้งแรกในเมืองเซี่ยงไฮ้ของคณะจิวชู่ยหิงได้อย่างไร

“วันนี้เป็นครั้งแรกที่จิวชู่ยหิง นักแสดงจิวชือสะท้านฟ้าจากปักกิ่ง มาเปิดการแสดงที่เซี่ยงไฮ้ นะ นายรู้ไหมว่าราคาตั๋วรอบนี้นะแพงขนาดไหน”

“ฟังไปฟังมาก็เป็นแค่การแสดงคร่ำครึที่ยืดกรอบขนบเก่าๆ เหมือนกันหมดนั่นละ ไปฟังเพลงแจ๊สที่คลับเหม่ยเกาเหม่ยของนายยังเพลินกว่าอีก”

“การแสดงที่เหม่ยเกาเหม่ยจะดูวันไหนก็ได้ แต่โอกาสแบบนี้จะพบนปีจะมีสักครั้ง พี่หลินน่าจะเข้าไปก่อนแล้ว พวกเราอย่าปล่อยให้เขาอเลย”

หลัวฝูเซิงไม่สนใจเสียงทักท้วงของสวีชิงเจิง และลากอีกฝ่ายเข้าไปในโรงละครทันทีเป็นเชิงบังคับ

ตอนแรกหงหลันแนะนำให้هماโรงละคร ไม่นึกว่าหลินฉีข่ายจะไม่เห็นด้วย กระทั่งหลัวฝูเซิงก็ไม่เอาด้วยเหมือนกัน เหตุที่หลินฉีข่ายไม่ยอมให้ทำเช่นนั้นเพราะครอบครัวของเขาเข้มงวด พ่อไม่อนุญาตให้ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายไม่เลือกที่ ด้วยกลัวว่าตระกูลจะกลายเป็นจุดสนใจของประชาชนทั่วไปจนเกินเหตุ ส่วนหลัวฝูเซิงไม่เห็นด้วยเพราะเห็นว่าเป็นครั้งแรกที่หัวหน้าคณะจิวชู่ยหิงเปิดการแสดงที่เมืองนี้ แน่แน่นอนว่าคณะละครต้องอยากใช้โอกาสนี้สร้างชื่อเสียงให้เป็นที่เลื่องลือ หากهماโรงละครก็เท่ากับขัดขวางไม่ให้พวกเขาได้มีโอกาสแสดงความสามารถมิใช่หรือ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเลือกهماห้องส่วนตัวสองห้องบนชั้นสองแทน

พอเดินเข้ามาในโรงละครแล้ว หลัวฝูเซิงก็พยายามดันสวีชิงเจิงให้ไปประกบอยู่ข้างหงหลัน ส่วนเขากับหลินฉีข่ายไปนั่งอยู่อีกห้อง การจัดแจงเช่นนี้ทำให้หงหลันกับสวีชิงเจิงกระอักกระอ่วนจนนั่งไม่ติดที่ แต่หลัวฝูเซิง

ซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังกลับหน้าขึ้นตามานราวยกภูเขาออกจากอก นึกถอนใจอย่างโล่งอกว่าตนได้ทำหน้าที่ที่พีความใหญ่ของน้องๆ อย่างสมบูรณ์แล้ว เขาเลือกตำแหน่งที่หนึ่งสำหรับซิมจีวจนเรียบบร้อย จากนั้นจับขาพลงรับสูจิบัตรจากมือผู้จัดการโรงละคร

นอกจากภาควิชาบุรุษซึ่งเป็นการแสดงปิดที่ยิ่งใหญ่อลังการที่สุดของการแสดงในวันนี้ แขนกระดืบพิเศษยังเลือกและเสนอการแสดงที่ตนเองชอบเพิ่มเติมได้ด้วย หลินฉีข่ายไม่มีความรู้เรื่องงิ้ว จึงไม่แสดงความคิดเห็นอะไรเรื่องนี้ เพียงมาดูเป็นเพื่อนเท่านั้น หลัวผู้ซึ่งซึ่งเป็นแฟนงิ้วตัวจริงจากवादตาอ่านสูจิบัตรแล้วก็ไม่รู้ว่าจะเลือกอะไร การแสดงก็วนกลับไปกลับมาเมื่ออยู่ไม่กี่ชุดเช่นนี้ ไม่มีอะไรใหม่ ด้วยเหตุนี้จึงเลือกตอนอ่องแคว้นฉู่ลาสนมโดยไม่คิดอะไรมากนัก วันนี้เขามาที่นี่เพียงเพราะอยากเห็นลีลาการแสดงของจิ่วซู่หงด้วยตาตนเองเท่านั้น

ต้องบอกเลยว่าคนในคณะงิ้วจิ่วซู่หงฝีมือเก่งกาจใช้เล่น นักแสดงที่รับบทพระเอกฉู่ในตอนอ่องแคว้นฉู่ลาสนมอายุยังไม่มาก แต่แสดงทักษะการใช้อาวุธและท่าต่อสู้ทุกรูปแบบได้คล่องแคล่ว ส่วนผู้รับบทพระสนมอวีจี้ก็เป็นนักแสดงชายหน้าใหม่ที่สวมบทบาทเป็นตัวนาง ทั้งอากัปกริยาและลีลาท่าทางสอดคล้องกับบทบาทอย่างยิ่ง ถ่ายทอดความละมุนงดงามระคนเศร้าสร้อยของอวีจี้ได้อย่างสมบทบาทราวกับตัวละครนั้นได้มีชีวิตขึ้นมาจริงๆ เหล่าผู้ชมด้านล่างเวทิดูอย่างเคลิบเคลิ้มราวต้องมนตร์สะกด

หลังเพลงแรกจบ ใครคนหนึ่งเลิกฝ้าม่านทำท่าจะเดินเข้ามา...เพื่อนร่วมงานของหลินฉีข่ายจากกรมการค้ำตนเอง เพื่อนคนนี้รู้ว่าหลินฉีข่ายอยู่ที่นั่นจึงตั้งใจเดินมาทักทาย แต่พอเห็นว่า ‘ยมทูตหน้าหยก’ หลัวผู้ซึ่งอยู่ในห้องด้วย ก็ไม่กล้าพลีผลามโผล่เข้ามา ทำได้เพียงยืนรออยู่ด้านนอกด้วยความกระอักกระอ่วน

หลินฉีข่ายไม่ยอมรับกวนหลัวผู้ซึ่งที่กำลังดูงิ้วอย่างตื่นเต็น จึงหันไปขอตัวกับเขาสักๆ แล้วลุกขึ้นเดินตามเพื่อนร่วมงานออกไปคุยกันด้านนอก

หลังจากนั้นไม่นานก็กลับมาบอกว่าเขาอาจต้องขอตัวกลับก่อน “ฉันมีธุระต้องจัดการ เตี้ยวไปเจอพวกนายที่ฮิลตันนะ แต่ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันไม่มีทางพลาดงานเลี้ยงต้อนรับกลับบ้านของมีจู่อยู่แล้ว”

หลัวฝูเชิงพยักหน้ารับ ตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงกระแง้ากระงอดของหงหลันจากหลังผ้าม่าน

“พี่หลิน พี่จะไปไหนนะ”

เขาจำต้องลุกเดินไปดูว่าคุณหนูใหญ่ของบ้านงอแงเรื่องไม่เป็นเรื่องอะไรอีก พอชายหนุ่มเดินออกจากห้องส่วนตัวก็เห็นหงหลันกำลังยืนเกาะแขนหลินฉีข่ายแล้วพูดอดอ้อน

“ฉันอยากไปกับพี่ด้วย”

“ทำไมไม่อยู่เป็นเพื่อนมีจู่ พี่จั้งจั้งมีธุระต้องไปคุยงาน เธอจะตามเขาไปทำอะไร”

“ก็จะขอติดรถไปดูสถานที่จัดงานให้ก่อนไง ฉันพึ่งจ้วซังซังพวกนี้ไม่รู้เรื่องอยู่แล้ว พี่อยู่ที่นี้ถ่วงเวลาสวีเออร์ไปก่อน ฉันจะไปช่วยดูว่าตกแต่งสถานที่ถึงไหนแล้ว”

หลัวฝูเชิงรู้ว่าอีกฝ่ายแค้นอ้ำเพราะไม่อยากจะอยู่กับสวีซิงเจิง แต่ข้ออ้างพอเหมาะพอเจาะกับสถานการณ์เสียเหลือเกิน แม้กระทั่งเขาเองยังไม่รู้เลยว่าจะเถียงกลับไปอย่างไร

หลินฉีข่ายเข้ามาช่วยรอมชอม “หลันหลันพูดถูกนะ คนของฮิลตันยึดยามจะตายเวลาไม่มีคนคุมงาน อีกอย่างฉันก็ต้องผ่านไปทางนั้นอยู่แล้ว เวะไปส่งหลันหลันตรงนั้นได้ นายอยู่ดูจิวเป็นเพื่อนมีจู่ก่อน เตี้ยวค่อยตามมา”

หลัวฝูเชิงเห็นว่าบนเวทีเริ่มเปิดการแสดงชุดต่อไปแล้ว เขาไม่อยากต่อปากต่อคำกับทั้งสองให้เสียเวลา จึงโบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งคู่ออกไปก่อนได้ หงหลันรีบคว้ามือหลินฉีข่ายแล้วลากออกไปข้างนอกด้วยความลึงโลด

“หลันหลัน เดินช้าๆ หน้อยลิ เตียวก็สะดุดล้มทรอก” หลินฉีย้ายเอ่ย เตือนด้วยน้ำเสียงนึ่มนวล

หลัวฝูซิงมองตามหลังคนทั้งสองพลางคิดอะไรอยู่ในใจ จากนั้นจึงหันไปมองเงาของสวีซิงเจิงที่ยืนหลบอยู่ด้านหลังผ้าม่าน เขาถอนใจอย่างเสียไม่ได้แล้วเลิกผ้าม่านเดินเข้าไป ฝ่ายสวีซิงเจิงพอเห็นว่าผู้มาเยือนคือหลัวฝูซิง ก็สลัดคราบท่าที่เยือกเย็นที่เสร้างแสดงต่อนอยู่ต่อหน้าหลังหลันในทันที

“ยายแม่หมดไปแล้วเธอ”

ตาของหลัวฝูซิงยังจ้องตรงไปที่หน้าเวที ไม่หันมามองสหายตรงหน้า แต่น้ำเสียงแฝงความเคร่งเครียดบอกให้รู้อย่างชัดเจนว่าเป็นการเตือน “เขาเป็นคู่หมั้นของนาย และเป็นน้องสาวของฉันนะ”

ท่านหงคือผู้มีพระคุณตั้งขุนเขา และท่านก็เป็นห่วงอนาคตการครองเรือนของลูกสาวยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด แน่หนอนว่าเราต้องเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ให้มากเป็นทวีคูณ

“ฝูซิง ยุคนี้นี้ไม่เหมือนสมัยก่อนแล้วนะ สิ่งสำคัญของการแต่งงานคือการยินยอมพร้อมใจของคนสองคน ฉันกับหงหลันถูกบังคับจับคลุมถุงชน ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างไม่มีใจให้กัน ทำให้เราต้องเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ทั้งสองฝ่าย ลองคิดว่าถ้าเป็นนายที่ถูกท่านหงสั่งให้แต่งงานกับผู้หญิงที่นายไม่ได้อีก นายจะยอมทำตามคำสั่งเธอ”

“ทำตามสิ” หลัวฝูซิงตอบโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย “ผู้หญิงนะ พอแต่งเข้าบ้านแล้วก็เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือยัง”

สวีซิงเจิงส่ายหน้า แสดงออกว่าสุดปัญญาจะอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจ

อีกด้านหนึ่ง การแสดงชุดสุดท้ายของจิ่วซู่ยหงกำลังจะเริ่มขึ้น

ด้านหลังผ้าม่านที่กั้นส่วนหลังเวที เหล่าศิษย์น้อยใหญ่ที่แต่งตัวเตรียมพร้อมแล้วมองความมืดด้านล่างเวที อดไม่ได้ที่จะตื่นเต้น แม้กระทั่ง

ตัวนเทียนชื่อที่มีประสบการณ์ขึ้นเวทีอย่างซ้ำของยังใจเต้นเป็นรัวกลอง

เทียนอิงแต่งตัวเป็นชุดลาลองตามปกติ วันนี้เธอไม่ต้องขึ้นเวที จึงผ่อนคลายสบายใจเป็นที่สุด เธอกวาดตามองเหล่าผู้ชมข้างล่างเวทีอย่างอยาก رؤ้ออยากเห็น นัยน์ตาฉายประกายตื่นตาตื่นใจต่อบรรยากาศแปลกใหม่ แต่ไม่มีความกระวนกระวายเจืออยู่แม้แต่น้อย แม้ว่าวันนี้ไม่ได้กินเชิงเจียนเปาดังที่ตั้งใจ แต่ก็ถือว่าโชคดีที่พ่อไม่รู้ว่าเธอแอบหนีออกจากบ้าน ถือว่ารอดพ้นอันตรายอันน่ากลัวมาได้ พ่อบอกว่าหลังจบการแสดงคืนนี้ จะพาทุกคนไปเลี้ยงฉลองที่ร้านเชียนผีนจิว ตอนนี้เธอเริ่มคิดแล้วด้วยซ้ำว่าจะสั่งอาหารอะไรบ้าง

ตอนนั้นเอง จิวซู่หิงซึ่งสวมบทเป็นจิวอี้ก็เดินออกมา ทุกคนหันไปทักทายและโค้งเคารพอาจารย์โดยพร้อมเพรียง

การแสดงกำลังจะเริ่มต้น จิวซู่หิงจึงพูดให้กำลังใจ สร้างความฮึกเหิมให้ทุกคนเป็นครั้งสุดท้าย “ฝึกฝนอย่างหนักนับพันวัน เพื่อลงสนามศึกเพียงคราวเดียว... ในฐานะอาจารย์ ย่อมต้องเข้มงวดกับศิษย์ เพื่อให้การแสดงวันนี้สำเร็จงดงาม พวกเธอทุกคนต้องแสดงความสามารถให้โดดเด่นเป็นประจักษ์ ไม่ใช่แค่เต็มร้อย แต่ต้องมากกว่านั้น วันนี้คณะจิวตระกูลตัวของเราจะสร้างชื่อโด่งดังเป็นพลุแตกในมหานครเซี่ยงไฮ้!”

เสียงรัวกลองดังขึ้นได้จังหวะพอดี จังหวะกลองทำให้เลือดในกายของทุกคนเดือดพล่าน คณะนักแสดงที่เปี่ยมด้วยพลังฮึกเหิมวิ่งเรียงแถวไปยังหน้าเวที

เมื่อนักแสดงทยอยขึ้นปรากฏตัว ผู้ชมด้านล่างก็ปรบมือเกรียวกราว หัวผู้ซึ่งไม่ปรบมือโดยทันที เขากำลังรอให้จิวซู่หิงก้าวขึ้นสู่เวที

ลิวซิงเจิงซึ่งนั่งอยู่อีกด้านว่างนอนจนท้าวหวอดไม่หยุด “จิวจบก็ไม่งเนีย”

“จบตอนนี้ก็จบแล้ว ขอฉันฟังสักท่อนหนึ่งก็ยังดีนะ ฉันอยากรู้ว่าจิวซู่หิงเก่งกาจจริงสมชื่อหรือเปล่า”

หลังม่านกั้นด้านหลังเวที จิวซู่ยหงมองลีลาการแสดงของเหล่าศิษย์ ด้วยสีหน้าพึงพอใจ จังหวะที่เขากำลังจะก้าวขึ้นเวที ก็वलันขมวดมุ่น มือหนึ่งยันผนังเพื่อค้ำร่างไม่ให้ล้ม มีสีหน้าเจ็บปวด

เทียนอิงรีบเข้าไปประคองร่างของบิดา “พ่อเป็นอะไรไปคะ”

“ไม่มีอะไร แค่อึดสั้นนะ โรคเก่ากำเริบ ไม่ต้องตกใจ” จิวซู่ยหงผินลุกขึ้นยืน แต่ใบหน้ายังซีดเผือด

“แบบนี้ไม่ได้ นะคะ หนูไม่เคยเห็นพ่อหน้าซีดขนาดนี้มาก่อนเลย เราต้องรีบส่งพ่อไปหาหมอเดี๋ยวนี้”

“พูดอะไรของลูก! ถ้าพ่อไปแล้วการแสดงของเราละ จะทำยังไง”

“ไม่ได้เด็ดขาด...แบบนี้ไม่ได้ หนูจะขึ้นเวทีแทนพ่อเอง!”

ตัวนเทียนอิงยกมือขึ้นทูปอกอย่างฮึกเหิม แสดงพลังอันเต็มเปี่ยม

จิวซู่ยหงหอบหายใจ ไม่ใช่เขาไม่เชื่อมั่นฝีมือของตัวเอง แต่เพราะเขารู้จักลูกสาวคนนี้ดีกว่าใคร จึงซ่อนเรอไว้ไม่ให้เจิดฉายกลางแสงไฟ ด้วยหวังว่าวันหนึ่งเธอจะกลายเป็นไฟตายของคณะจิวตระกูลตัวน

ชายชราตบที่มือของลูกสาวเบาๆ เป็นเชิงปลอบประโลม

“ฉัน...จิวซู่ยหง ยังไม่แก่ขนาดนั้นหรอกนะ ทันทีที่เปิดม่านการแสดง ก็เหมือนทหารที่ได้ยืนกลองตีก กองทัพสองฝ่ายยืนประจันหน้าพร้อมรบ ไหนเลยจะมีเวลาเปลี่ยนตัวแม่ทัพ ต่อให้ต้องตาย พ่อก็ขอตายบนเวที”

ดูเหมือนเทียนอิงสังหรณ์ใจบางอย่าง จึงดึงชายเสื้อจิวซู่ยหงไว้ไม่ยอมปล่อย

จิวซู่ยหงดึงมือตัวเองออกจากชายเสื้อ ดวงตามองเธอแทนคำปลอบว่าไม่ต้องกังวล ก่อนจะเดินขึ้นเวทีไป

5

เหนือเวที จิวช้อยหงโฉบทวิยี่เปิดตัวเข้าร่วมฉาก พลังเต็มเปี่ยม
ที่แฝงจากร่างนั้นไม่วามองอย่างไรก็มองไม่ออกกว่าเป็นคนป่วย ยังไม่ทันเริ่ม
ร้องก็เรียกเสียงฮือฮาจากผู้ชมได้หลายระลอก แม้กระทั่งคนซึ่จับผิดอย่าง
หลัวผู้เซียงยังอดไม่ได้ที่จะปรบมือ

“เก่งกาจสมดั่งคำเล่าลือ การแสดงในคืนนี้ต้องยอดเยี่ยมควรค่าแก่
การรับชมเป็นแน่”

เหนือเวที จิวช้อยหงตั้งสมาธิพร้อมเข้าบท แต่เพ็งอ้าปากจะร้องท่อน
แรก เสียงปิ่นแหลมลั่นก็ดังขึ้นขัดจังหวะก่อน

ฉับพลันนั้น โรงละครก็ตกอยู่ในความซุลมุน

คราวนี้สวีซิงเจิงดาวสว่างขึ้นมาทันที หลัวผู้เซียงรีบพลิกตัวขึ้นป้องกัน
สวีซิงเจิง แล้วดันอีกฝ่ายเข้าไปหลบหลังเสากายในห้วงส่วนตัว

“นี่มัน...เรื่องอะไรกัน”

สวีซิงเจิงใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนเสียนาน จนเหมือนจะลืมไปว่าเมือง
เซียงไฮ้ในวันนี้ปั่นป่วนและวุ่นวายยิ่งกว่าสมัยที่เขาจากไปมากนัก สงคราม

เพิ่งสงบไม่นาน อาณาประชาราษฎร์ใช้ชีวิตเป็นปกติสุขได้ไม่นานไรก็เริ่มเกิด ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับนักธุรกิจ และการปะทะไรที่สิ้นสุดระหว่าง แก๊งมาเฟีย แต่สรุปสุดท้ายแล้วพวกเขาเองคืออาชญากรตัวเอ้ที่ยืนอยู่ ณ จุดบนสุดของห่วงโซ่อาหาร ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกถ้ามีคนคิดลอบสังหารพวกเขา เผลอๆ นักลอบสังหารคนนั้นอาจได้รับการยกย่องให้เป็น วีรบุรุษผู้พิทักษ์ความถูกต้องเสียด้วยซ้ำ

แต่เรื่องที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวอะไรกับการผดุงคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ดังที่ สวีซิงเจิงคิด ฉับพลันนั้นชายร่างผอมแห้งหน้าตาเหี้ยมเกรียมคนหนึ่งลุกขึ้น จากที่นั่งคนดู ถือกระบอกรูปปืนชี้ขึ้นเพดาน ปากกระบอกยังมีควันลอยโขมง เขาเป็นคนจากซิงปั้งชื่อว่าห้วนหูฉี ร่างผอมซูบราวไม้ขีดเพราะสูบบุหรี่

จิ่วซู่หยงที่ยืนอยู่บนเวทีส่งสัญญาณให้เหล่าศิษย์ไม่ต้องตื่นตระหนก สีหน้าท่าทางยังสง่าผ่าเผยไม่เปลี่ยนแปลง “แขกผู้มีเกียรติท่านนี้ มีเรื่องใดค่อย พูดจากันก่อน”

“ขอโทษด้วยที่ขัดจังหวะการรับชมของทุกคน แต่ทุกคนในที่นี้จะมา โทษฉันไม่ได้ หากจะโทษก็โทษเขา... จิ่วซู่หยง สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคณะ จิวคืออะไร แน่แน่นอนก็คือกฎระเบียบ แต่พวกแกตระกูลตัวกลับไม่เคารพ กฎระเบียบของที่นั่งนี้หรือ ตอนนี้อยู่ในอาณาเขตของพวกเราซิงปั้ง คิดว่าจะร้องจิวที่ไหนเมื่อไหร่ก็ได้ตามใจฉันหรือ”

หูฉีรับหน้าที่เก็บค่าคุ้มครองให้ซิงปั้ง จิ่วซู่หยงเองเคยได้ยื่นเรื่องกฎ และธรรมเนียมของเซียงไฮ้มาแล้ว ก่อนเปิดการแสดงจึงนำเงินออกมาก้อน ใหญ่มอบให้เจ้าเก่าแก่หมาเจ้าของโรงละคร ผากให้เขาช่วยจัดการผากฝั่งกับ ผู้มีอำนาจในท้องถิ่น เจ้าเก่าแก่หมาก็ทบอกรายละเอียดเป็นมันเหมาะว่าตนจัดแจง ทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่รู้เลยว่าเหตุใดจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ได้

เจ้าเก่าแก่หมาเจ้าของโรงละครเห็นท่าไม่ดี จึงรีบหาที่ซ่อนตัวก่อนใคร เพื่อน

จิ่วซู่หยงไม่นึกว่าตัวเองเปิดการแสดงใหญ่ครั้งแรกที่เซียงไฮ้ก็เกิด

เรื่องเสียงแล้ว ผู้ชมหนีหายไปครึ่งก่อน คนที่เหลืออยู่ก็น่ากลัวว่าจะเป็น ลูกน้องของหูฉี เขาไม่โหดจนเส้นเอ็นข้างขมับปูดโปน หัวหมุนตาลายจนต้องใช้ตาบ้ำค้างไม่ให้ลึ้มลงกับพื้น อาการปวดแปลบเล่นทั่วร่างจนเขาพูดอะไร ไม่ออก

เทียนอิงไม่อาจอดรนทนดูต่อไปได้ เธอตั้งท่าจะพุ่งออกไปกลางเวที แต่จิวซู่หรงกลับหันมาสายหน้าหน่อยๆ ส่งสัญญาณไม่ให้เธอขึ้นมา ตัวน เทียนอิงเองก็ดึงตัวเธอไว้

เทียนอิงร้อนใจราวไฟสุ่มอก “พี่ พ่อจะไม่ไหวแล้วนะ!”

“การแสดงยังไม่จบตอน นักแสดงจะลงจากเวทีไม่ได้! นี่เป็นกฎของ ปรมาจารย์แห่งจิว บรมครูของศิษย์แห่งหลี่หยวน!”

ในบางมุม พ่อกับพี่ชายของเธอเหมือนกันมาก ทั้งคู่ล้วนยืนหยัดใน จุดยืนของตนเอง

เทียนอิงพยายามข่มใจให้สงบแล้วหาทางแก้ปัญหาค เธอดึงมือตัวน เทียนอิงวิ่งไปทางห้องแต่งหน้าพลาญพูดไปด้วยว่า “พี่ พี่ช่วยอะไรฉันอย่าง ลี ให้เร็วที่สุดเลยนะ!”

หูฉีซึ่งยืนอยู่ด้านล่างเวทีเห็นจิวซู่หรงไม่พูดอะไรต่อ ก็ยิ่งเหิมเกริม “จิวซู่หรง อย่ามาทำไขสือไม่พูดจา ถ้าไม่เข้าใจจริงๆ ฉันจะบอกแกให้ก็ได้ นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ถ้าพวกแกอยู่ในพื้นที่ของชิงปัง รายได้การแสดงแต่ละ วันต้องแบ่งให้พวกเราชิงปังครึ่งต่อครึ่ง เรื่องที่ผ่านมาถือว่าเลิกแล้วต่อกัน อนาคตข้างหน้ายังอีกยาวไกลนัก”

“เอ๋? ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยนะว่าโรงละครหลงฝูเป็นอาณาเขต ของพวกชิงปัง” หลัวฝูซึ่งกำซับสวี่ซิงเจิงให้ซ่อนตัว ส่วนตัวเองกระโจนลง บันได้ไปชั้นล่างอย่างรวดเร็ว

“โอ๊ยโหย นึกว่าใคร ที่แท้ก็คุณชายแห่งหงบังเองหรือ”

หูฉีเสะเยิ้ม...ใช่แล้ว แกนี่ละที่ฉันรออยู่

อันที่จริงถ้าแกหามาไม่ได้หลอกจิวซู่หรง เขาได้นำเงินก้อนนั้นไปผูก

สัมพันธ์กับผู้มีอำนาจในท้องถิ่นจริงๆ แต่เงินเข้ากระเป๋าหางบ่งไปทั้งหมด ชิงบั้งที่จริงไม่สนใจเศษเงินน้อยนิดเพียงเท่านี้ การหาเรื่องจิวช้อยหงเป็นเพียงฉากบังหน้า เป้าหมายที่แท้จริงคือหลัวผู้เซิงที่มาชมงิ้วที่นั่นในคืนนี้

หลัวผู้เซิงย่างเท้าเข้าไปหาหูกืออย่างช้าๆ รัศมีควมนำเกรงขามเข้มเข้มนขึ้นตามฝีเท้าที่ก้าวเดิน “หูกือ ฉันนึกได้ว่าก่อนหน้านี้พวกชิงบั้งก็ไปเก็บค่าคุ้มครองที่ร้านเขียนผืนจิว ก่อกววนสุนทรียในการกินข้าวของฉัน จนวันนี้แกก็ยังไม่รู้สำนึก มารบกวนการดูจิวของฉันอีก ไหนบอกมาซิว่าแกมีปัญหากับฉันแค่คนเดียว หรือมีปัญหาเกี่ยวกับพี่น้องหงบั้งนับร้อยนับหมื่นข้างนอกนั้น หรือว่า...พอเหลือแค่แผลเป็น แกเลยลืมรสชาติความเจ็บปวดไปแล้ว!”

หูกือไม่ทันจบประโยค จานอาหารใบหนึ่งก็ร่อนจากโต๊ะ หูกือเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว ไม่นึกว่าหลัวผู้เซิงจะติดถั่วลิสงเม็ดหนึ่งออกไปพร้อมกัน กระแทกเข้าไปใส่แผลเป็นบนใบหน้าเขาพอดี เหมือนจงใจเตือนให้เขาอย่าลืมว่าแผลนี้เป็นฝีมือใคร

หูกือผลอยกมือขึ้นกุมแผลบนใบหน้าของตนโดยสัญชาตญาณ ใจทั้งโกรธทั้งคับแค้น

“มันจะมากเกินไปแล้ว!”

เขายกปิ่นขึ้นเล็งหลัวผู้เซิง เตรียมจะเหนี่ยวไก

ทุกสิ่งเกิดขึ้นไวกว่าความคิด หลัวผู้เซิงพุ่งหลบไปด้านหลัง คำว่าข้อมือของหูกือไวแน่นอน สายตาของทุกคนตามไม่ทัน แต่พอรู้ตัวอีกทีเขาก็ปลดซองกระสุนจากกระบอกปืนของหูกือไปเรียบร้อยแล้ว หลัวผู้เซิงพลิกมือขวาลูกกระสุนร่วงกราวกระจายเต็มพื้น

หลัวผู้เซิงโยนซองกระสุนใส่หน้าหูกือ “หน้าอย่างแก จะเสียโฉมหรือไม่ ก็ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหน”

ความอดทนสุดท้ายของหูกือขาดผึง เขาผิวนปาก สมาชิกชิงบั้งที่แฝงตัวอยู่ท่ามกลางกลุ่มผู้ชมลุกขึ้นยืน มีจำนวนมากทีเดียว

หลัวผู้เซิงประหลาดใจเล็กน้อย

หูฉินสังเกตเห็นแววแปลกใจในดวงตาของอีกฝ่าย จึงอดไม่ได้ที่จะ ยึดดอกอย่างจงหอง “หลัวฝูเซิงเอ๋ยหลัวฝูเซิง ไม่นึกว่าแกจะมีวันนี้”

เหล่าสมาชิกซิงปิงควักอาวุธประจำกายจากอกเสื้อ พร้อมกันนั้นก็ตึง ล้อมหลัวฝูเซิงไว้จากทุกด้าน

หลัวฝูเซิงลากเก้าอี้ไม้ซื่อที่สลักจากไม้สาเลื้อยออกมา จัดไว้กึ่งกลาง บริเวณพื้นที่นั่งของผู้ชมแล้วหย่อนตัวลงนั่ง อากัปกริยาของเขาลุ่มลึกสงบ นิ่ง ท่าทางเหมือนไม่อยากต่อเยติกับใครเพราะตั้งใจมาเพื่อฟังจิว แกรมยังควัก ขวดเหล้าสแตนเลสที่สลักลายวิจิตรสวยงามออกมาจากกระเป๋า แล้วชู ขวดเหล้าไปทางจิวซู่หิงซึ่งยืนอยู่บนเวที พलगเอ่ยด้วยเสียงดังกังวานว่า

“ผมขอดื่มเหล้าคารวะท่านจิวซู่หิงในฐานะนักแสดง โปรดฟังคำของ ผมให้ดี แม่เบื้องล่างของเวทีจะหลังเลือนองราวสายนที แม้ศพกองพะเนิน สุดลูกหูลูกตา แต่เมื่อเริ่มแสดงแล้ว ไม่ว่าด้วยสาเหตุใดจะหยุดกลางคัน มิได้ นี่คือนิยามของโรงละครหลงฝู และกฎของผม หลัวฝูเซิง คุณเข้าใจไหม”

คนคนนี้เข้าใจศิลปะแห่งจิว...จิวซู่หิงรำพึง ปราชญ์ย่อมยินดีสละชีพ เพื่อสหายรู้ใจโดยมินึกเสียดาย เสียงฆ้องและกลองเริ่มร่ำขึ้นมาอีกครั้ง

จิวซู่หิงเริ่มร้องอีกครั้ง ด้วยกำลังทั้งหมดที่เหลือในร่างอันแก่ชรา...

“ความตายรออยู่ตรงหน้าแล้ว ยังมีอารมณ์สุนทรีย์อยู่อีก” หูฉินหัวเราะ เยาะหลัวฝูเซิงด้วยนิกว่าอีกฝ่ายเสแสร้งเพื่อสร้างความลับสนให้ศัตรู

เหล่าสมาชิกซิงปิงงงเป็นไก่ตาแตก ไม่กล้าบุ่มบ่ามบุกโจมตี ดูเหมือน หลัวฝูเซิงกำลังฟังจิวอย่างอึมอึม แกรมยังจิบเหล้าแก้มไปด้วย แต่แล้วจู่ๆ ก็หันมาใช้เหล้าพ่นใส่หน้าสมาชิกซิงปิง แล้วเปิดฉากโจมตีทันที อีกฝ่ายไม่ทัน ตั้งตัว จึงถูกซัดล้มระเนระนาดไม่เป็นท่า หลัวฝูเซิงคล้องไคล้ศาสตร์และศิลป์ แห่งจิวอย่างที่สุด เวทีที่มีเสียงฆ้องกลองก็ก้องทำให้เลือดในกายเขาเดือด พล่าน แม้ศัตรูจะได้เปรียบเพราะมีจำนวนมากกว่า ทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ ถากผิวภายนอกบ้างบางส่วน แต่เขาก็สู้อย่างเอาจริง ไม่สนใจแผลเล็กแผล น้อยเหล่านั้นแม้แต่นิด ทั้งยังคุมสถานการณ์จนค่อยๆ พลิกมาเป็นฝ่าย

ได้เปรียบ

แต่จิวซู่หิงที่กำลังขบร็องอยู่บนเวทีกลับมีเหงื่ออาฟเย็นเยียบผุดไปทั่วร่าง เท้าเริ่มเย็นไม่มัน

เมื่อการแสดงดำเนินมาถึงจุดเข้มข้น พลันได้ยินเสียงตึงเหมือนมีของหนักล้มลงกระแทก จากนั้นทุกสิ่งก็ตกอยู่ในความเงียบ ร่างกายของจิวซู่หิงทานรับต่อไปไม่ไหวและล้มตึงลงกลางเวที เหล่าศิษย์รีบพุ่งขึ้นเวทีไปในฉับพลัน

หลัวฝูเซิงตะลึงไปชั่วขณะ เหล่าลูกน้องชิงปังรีบฉวยโอกาสนี้ลงมือใช้มีดสั้นแทงเข้าไปสาของหลัวฝูเซิงเต็มแรง หลัวฝูเซิงเกือบเซาทรุดลงกับพื้น โชคยังดีคว้ามุมโต๊ะแปดเหลี่ยมไว้ได้ทัน

สวีซิงเจิงอยากพุ่งเข้าไปช่วย แต่หลัวฝูเซิงใช้สายตาเตือนเขาไม่ให้ขยับ สวีซิงเจิงจึงเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นตัดสติใจแฝงตัวอย่างกลมกลืนกับฝูงชน ออกจากโรงละครไปเรียกกำลังสนับสนุน

“ฮ่าๆ หลัวฝูเซิง แกพูดเองนะว่าการแสดงเริ่มแล้วจะหยุดไม่ได้ การแสดงนี่ก็คือชีวิตแก่นั่นละ! พอการแสดงหยุด แกก็รักษาชีวิตตัวเองไว้ไม่ได้เหมือนกัน” หูฉีได้ใจจึงยิ่งฮึกเหิม

หลัวฝูเซิงขมวดคิ้วแต่ไม่ต่อปากต่อคำ ในการต่อสู้นอกจากทักษะและความว่องไว ในบางครั้งก็ต้องอาศัยแรงฮึดสู้ด้วยอีกอย่าง ขาที่ได้รับบาดเจ็บทำให้หลัวฝูเซิงค่อยๆ ตกเป็นฝ่ายตั้งรับ ลูกน้องชิงปังคนหนึ่งกุมมีดสั้นในมือ ตั้งท่าจะพุ่งเข้าแทงหลัวฝูเซิงจากด้านหลัง

ชีวิตของเขาในเวลานี้แขวนอยู่บนเส้นด้าย

ฉับพลันนั้น เสียงรัวกลองและฆ้องดังกังวานขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยเสียงร้องเสนาะกังวานประดุจวายุพุ่งทะลวงเมฆหมอกกระจายสิ้น แม้กระทั่งสวีซิงเจิงที่กำลังจะพุ่งออกประตู่ยังหันกลับมามองโดยอัตโนมัติ พอหันไปก็ตะลึง เพราะมีใครอีกคนที่แต่งกายเป็นจิวอี้ขึ้นปรากฏตัวบนเวที อิริยาบถสง่าผ่าเผยสมบทบาทยอดวีรบุรุษ เสียงกังวานก้องยามเอื้อนขบร็อง

“หัตถ์กุมตราพยัคฆ์ ขุนเขาคันชัตรี!”

คำร้องท่อนนี้เป็นนักแสดงหญิงร้องเสียงชาย น้ำเสียงนุ่มนวลแฝงด้วยความแข็งแกร่ง เปี่ยมบารมีน่าเกรงขามยิ่ง กอปรกับอาการและกา
แต่งหน้าอันประณีตวิจิตรและทรวดทรงอรชรงดงาม ทำให้หลังผู้เซ่ง เหล่า
ซิงปั้ง รวมถึงคนอื่นในที่นั่งตะลึงตาค้าง ด้วยนึกว่าเป็นร่างจุดิของเทพเทวดา
เสี้ยววินาทีนั้นราวกับอากาศทั้งมวลชะงักนิ่ง

ราวกับความมกร้าวแกร่งของจิวีบนเวทีถ่ายทอดมาถึงร่างหลังผู้เซ่ง
ทันทีที่ตั้งสติได้ เขารีบหมุนตัวใช้เท้าเตะคนของซิงปั้งที่คิดจะลอบแทงเขา
จากด้านหลัง พลงนึกรขอบคุณคนบนเวทีอยู่ในใจ

ลิวี่ซึ่งเฉิงที่เพิ่งหลุดจากวงค์ไม่ร้องรอให้เสียเวลา รีบวิ่งออกไปข้าง
นอกทันที

ด้านหลังเวที ตัวนเทียนชื่อเป็นห่วงเทียนอิงจนเหงื่อเปียกเต็มมือ
จิวี่ซู่หรงที่นั่งอยู่ด้านข้างได้ยินเสียงขับร้องจากแรกของลูกสาว ก็รู้แล้วว่า
ครั้งนี้คณะจิวี่ตระกูลตัวนไม่เสียชื่อแน่ จึงล้มพับหมดสติไปอย่างหมดหวัง

เทียนอิงที่อยู่บนเวทีจำได้ว่าพญายมกระหายเลือดที่เลือดผ้าซุ่มโขกไป
ด้วยโลหิตตรงหน้า คือนักเลงนิสัยเสียที่แย่งชิงเจียนเปากับเธอเมื่อเช้า จึง
กระจ่างทันทีว่าเป้าหมายของมาเพียกลุ่มนี้คือเขา คณะจิวี่ของเธอเป็นเพียง
แพะรับบาปผู้โชคร้าย ด้วยเหตุนี้ความเกลียดชังที่มีในใจจึงทวีคูณมากขึ้น
อีก แต่เธอจะทำให้คณะจิวี่ตระกูลตัวนเสียชื่อไม่ได้ เมื่อขึ้นแสดงแล้วต้อง
ทุ่มเทสุดความสามารถ ให้ครั้งแรกของการขึ้นแสดงงดงามประหนึ่งผลงาน
ชิ้นเอกในชีวิต

“ผู้กล้ามาปรากฏ แลคำจูนแดนตงอู่ มหาบุรุษเหยียบมาถึง ผู้ใดกล้า
ขัดขวาง!” เสียงเอื้อนโสรสเนาะดุจสายน้ำเอื่อยไหลจากโมหิณจบลงที่คำร้อง
วรรคสุดท้าย การแสดงครั้งนี้จบลงโดยสมบูรณ์

หลังผู้เซ่งฟังเสียงขับร้องของเธออย่างเคลิบเคลิ้มราวคนรำสุรา พอ
ฟังจบก็ตะโกนเสียงลั่นว่า “เยี่ยม! เยี่ยม!”

เทียนอิงเหลือบมองชายหนุ่มด้านล้างเวทีแวนหนึ่ง เขายังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก ตามร่างกายมีบาดแผลไม่น้อย แต่การแสดงของวันนี้จบลงแล้ว

เธอหันมาโค้งคารวะเขาครั้งหนึ่งถือเป็นคำขอบคุณ ที่เหลือคงขึ้นอยู่กับชะตาของตัวเองแล้ว

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านล่างราวเห็นความนัยในแวตาทหญิงสาว เขาส่ายยิ้มอย่างชั่วร้าย แล้วหันมาขยับปากพูดกับเธอโดยไม่ใช้เสียง...เป็นคำสั้นๆ เพียงสี่คำ พอเทียนอิงอ่านปากของเขาก็สะท้อนไปทั้งร่าง รีบก้มหน้าก้าวเท้าฉับๆ ลงเวทีไปอย่างรวดเร็ว

หูฉีฬลั๊กเหล่าลูกน้องที่ถูกรุกไล่จนล่าถอยให้กลับไปด้านหน้า “ชะๆ ฮ่า! การแสดงจบแล้ว และมันก็หมดแรงแล้วเหมือนกัน ทุกคนจัดการมันซะ! คนเยอะขนาดนี้ยังจะกลัวมันแค่คนเดียวอีกหรือ”

สีหน้าของหลั้วผู้เซิงราบเรียบ แถมยังกระดิกนิ้วเรียกอีกฝ่ายอย่างทำทาย น้ำเสียงของเขาเย็นเยียบราวพญายมทวงชีวิต “เข้ามา”

ลูกน้องซิงบังกูเข้าไปพร้อมกัน อาวุธในมือชูสูง พร้อมพุ่งเข้าทะลุมบอน

เทียนอิงกลับมาถึงห้องแต่งตัวหลังเวทีก็รีบพุ่งเข้าไปหาพ่อที่นอนสลบ ไม่สนใจแม้แต่จะเปลี่ยนชุด กระนั้นเธอยังอดไม่ได้ที่จะนึกถึงผู้ชายคนนั้น...

เมื่อครู่คำสี่คำที่เอื้อนเอ่ยจากริมฝีปากที่เป็นนคราบลโหิตของเขาคือ ‘ตายก็ไม่เสียดาย’